

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 6/2025

Červen 2025

Horlit za dobré věci a přitom nevyhořet

Vyhoření hrozí zejména těm lidem, kteří jsou za svou práci mimořádně zapálení. Třeba však o tomto jevu vědět, dříve než jím začneme sami trpět. I zde platí stará pravda, že prevence je účinnější a efektivnější než léčba.

Syndrom vyhoření (často se používá anglický název *burn-out*) nejčastěji postihuje lidi pracující s jinými lidmi zejména v takzvaných pomáhajících profesích. Jsou to lékaři, psychologové, sociální pracovníci, učitelé, kněží, zaměstnanci ústavů a dětských domů, náhradní rodiče a další. Nevyhýbá se však ani ostatním. Projevuje se tělesným a duševním vyčerpáním, únavou, depresí, podrážděností, druzí lidé jsou nám na obtíž a neumíme s tím nic dělat. V tomto stavu nám už nepomáhá ani odpočinek, abychom načerpali novou sílu.

Typická cesta dolů

„Ještě nedávno jsem táhnul přesčasy, po nocích studoval, těšil se z práce a oplýval energií, a přitom jsem téměř nepotřeboval spát a jíst. A teď? Nestíhám ani polovinu toho, co kdysi, nic se mi nechce. Všechno, co mi donedávna dělalo radost a pobízelo vpřed, mě nyní neskutečně vyčerpává.“ Právě obrovské nadšení s sebou nese riziko, že časem vyhoříme. Když žijeme pro nějaký cíl, máme tendenci zapomínat na sebe a obětovat se. Nadšení je jako droga, neboť

nám dává energii, nepotřebujeme tolik odpočívat, jíst. A když se objeví první náznaky únavy, hravě je potlačíme a fungujeme dál. Vždyť máme před sebou tolik práce! Kdo by se zdržoval spánkem či zábavou? Zvlášť „zákeřná“ je práce s lidmi. Při ní jsme často v kontaktu s problémy jiných, které jim pomáháme nést, cítíme se za ně zodpovědní, takže máme ještě větší zábrany odpoutat se, odpočinout si. Navíc tíha spoluzodpovědnosti za potíže jiných nás ještě více tíží. Hodně práce, vysoké nasazení v některé oblasti života a zanedbávání tělesných potřeb (nepravidelná strava, nedostatek pohybu a odpočinku) nutně vedou k únavě. Pokud příznaky únavy ignorujeme, energii začne organismus čerpat z rezervních zdrojů, a ještě nějakou dobu funguje. Pokud však i tyto zdroje dojdou, dostaví se úplné vyčerpání, když už odpočinek nepomáhá. Spánek nepřináší očekávané uvolnění, myšlenky se nedají vypnout ani při napínavém filmu a posezení s přáteli více obtěžuje, než pomáhá. Nic nás nebaví, nic nám nepřináší novou sílu ani pocit radosti.

Smysl života

Co vlastně vede k tomu, že některá oblast našeho života začne být pro nás tak důležitá, jako by kromě ní neexistovalo nic jiného? Jak píše psycholog Jaro Krivohlavý ve své knize *Hořet, ale nevyhořet*, jednou z příčin může být i jedna ze základních potřeb každého člověka – potřeba vědomí o smysluplnosti života. Pokud vnímáme důležitost některé naší činnosti, ať už je to výchova vlastních dětí, nebo pomoc bezdomovcům, máme tendenci udělat si z ní smysl svého života. Stane se tím, co nás žene dopředu a dává nám pocit vlastní hodnoty. Bohužel hodnotu každé činnosti jsme si zvykli měřit jejími výsledky. A tak smyslem našeho života pak už není pracovat pro bezdomovce, ale pomoci bezdomovcům. Ne léčit lidi, ale vyléčit lidi. Ne starat se o děti, ale vychovat skvělé děti. Smyslem tedy není činnost sama o sobě, ale výsledky.

Od pýchy k pokoře

Orientace na výsledky představuje velké riziko. Když naše úsilí nepřináší očekávané výsledky, začneme mít pocit, že jsme selhali, náš život ztrácí smysl a blížíme se k vyhoření. Jak připomíná i český psycholog, jsou-li cílem naší činnosti skvělé výsledky, jsme náchylnější k vyhoření, než když je úspěch pouze vedlejším produktem našeho snažení. Proč? Protože výsledky naší činnosti jsou vždy nejisté. Nebo si opravdu myslíme, že máme věci ve svých rukou? Stačí hodně vědět, být chytrý a moc se snažit – a výsledek je jistý? Opravdu máme takovou moc? Zřejmě si uvědomujeme, že ne. „Když nestaví dům Hospodin,

marně se lopotí, kdo ho stavějí; když nestřeží město Hospodin, marně bdí strážce. Marné je časně vstávat, dlouho vysedávat u práce“ (Ž 127, 1a - 2a). Bůh je ten, kdo dává úrodu, ač my sedíme a zaléváme (srov. Mk 4, 2.). On zachraňuje, i když my léčíme. A my ho nedotkneme, aby fungoval jako stroj, do kterého vložíme mši svatou, zpověď a modlitbu a čekáme, že splní naše přání a představy. Bůh se neřídí našimi plány.“ Uvažoval jsem o zaměstnání, které dal Bůh lidem, aby se jím zabývali.

Všechno činí vhodně ve svůj čas, i zvěst o věčnosti jim vložil do srdce, přece však nemohou proniknout dílo, které dělá Bůh od začátku do konce. „ (Kaz 3, 10-11). Bůh je laskavý Otec a nekonečně nás miluje. Je dobrý a všemocný, a ví, co každý z nás potřebuje. On zná happyend, v který my často přestáváme doufat.

Přijmeme-li svou roli v Božím plánu a budeme v pokoře „sázet“ a důvěřovat Bohu, budeme mít v duši klid, i když nepůjde vše podle našich představ. Budeme vědět, že o výsledky se postará Pán. Vždyť naše hodnota nespočívá v našem úspěchu, ale v tom, že jsme nástroji v Božích rukou. Takto bude mít náš život smysl, i když ovoce nebude vidět, a důvěra v Boha nám pomůže hořet, ale nevyhořet.

(podle KN)

Jak si „dobíjet baterky“

S životní energií je to jako s přijímáním tekutin. Pít je třeba průběžně po celý den bez ohledu na to, zda jsme žízniví nebo ne.

Žízeň totiž cítíme až tehdy, když naše tělo trpí nedostatkem tekutin. Pokud se ani tehdy nenapijeme, dostaví se negativní důsledky v podobě bolesti hlavy, únavy, snížení výkonu a podobně. Únava je podobně jako žízeň znakem toho, že jsme zanedbali hospodaření s životní energií. „Baterky“ dobíjíme průběžně, nezáleží na tom, zda jsme unavení, nebo ne. Pokud to neděláme a ignorujeme-li i první známky „žízně“, později může být už pozdě. Když se člověk dostane

do nejtěžšího stadia vyhoření, často si už neumí pomoci sám, ale potřebuje pomoc odborníka, který mu pomůže najít ztracenou radost, sílu a smysl života. Zákon zachování energie prostě nepustí: chceme-li energii dávat, musíme ji někde přijímat. Pokud to nerespektujeme a dlouhodobě jen dáváme a nemáme čas čerpat, vysílíme se a už nejsme schopni dávat, protože nemáme co. Těžko se dobíjejí „baterky“ druhým, když je člověk sám vybitý.

Pozitivní zdroje

Abychom mohli fungovat tak, jak je třeba, a nebyli jako dřevorubci, kteří kácují tupou sekerou, protože nemají čas ji nabrousit, soustředme se na několik oblastí:

- **Blízcí lidé.** Dobré vztahy s lidmi nám pomáhají nevyhořet. Často pomáhá už jen vědomí, že existuje někdo, kdo se o nás zajímá, stará se a váží si nás. Kdo je u nás, když nám je těžko, neodsuzuje nás, když se dopustíme chyby, a pomůže nám, když to budeme potřebovat. Čas investovaný do budování vztahů s přáteli a příbuznými se určitě několikanásobně vrátí.
- **Dobrá tělesná kondice.** Dostatečný spánek, vyvážená strava, pravidelný pohyb a pobyt na čerstvém vzduchu pomohou udržet zdravé a výkonné tělo, ve kterém prospívá zdravý duch.
- **Záliby, hra.** Když se věnujeme nějaké zájmové činnosti, dodává nám to pocit radosti. A ten nám pomůže plnit si povinnosti, které už tolik radosti nepřinášejí. Zároveň se přitom rozvíjejí další stránky naší osobnosti a kreativita. Nezáleží na tom, zda se jedná o turistiku, sudoku, vyšívání, fotbal, nebo společenské hry, pokud vás to baví, najdete si na to čas.
- **Krása.** Trávit chvíle v příjemném prostředí nám dodává klid, nadšení a obohacuje náš život. Bůh ne nadarmo stvořil věci nejen účelné, ale i krásné, ať už jde o výtvarné umění, hudbu, sport, květiny, kulturní akce. Vychutnávejte si ve svém životě i krásu.

Odpočívejme s Bohem

I když se snažíme žít s Bohem a pro Boha, můžeme pociťovat únavu, vyčerpanost, bezradnost. A často i nejistotu, jestli jsme na té správné cestě a utrácíme

svou energii naprázdno. Posilou nám bude zase jen Bůh – čtení Božího slova, účast na liturgii, stažení se do ústraní v modlitbě. I Pán Ježíš odpočíval, i on byl unavený, i on nabíral sílu. V ústraní s Bohem, aby se z ruchu světa vrátil zpět do Otcovy náruče a načerpal klid, o který nás služba světu často obírá. A to doporučoval i svým učedníkům (srov. Mk 6, 31 - 32.) Pokud se snažíme být vnímaví na Boží hlas, i odpočinek si umíme vychutnat naplno a bez výčitek. „Vždyť přece když někdo jí a pije a má se dobře při vši své námaze – i to je dar Boží.“ (Kaz 3,13).

(podle KN)

Den Srdce Boha

V jedné moderní pohádce se uvádí, jak otci rodiny při svlékání vypadlo srdce do koše se špinavým prádlem. Nikdo nic nespátřil. Nikdo nepostřehl, ani manželka, že její milovaný a milující manžel nemá srdce, ba ani děti nezpozorovaly, že jejich otec je bez srdce.

V životě člověka a v dějinách lidstva se bohužel opravdu stává, že člověk „ztratí“ srdce. Důkazem toho jsou i mnohé konflikty menšího či většího rozměru. Sami cítíme, že v konfliktech se člověk jaksi umenšuje, ba že jím někdy dokonce jakoby přestal být.

Naštěstí, bije zde i Srdce někoho jiného, který je Bůh, a přece ho můžeme nazývat naším bratrem a přítelem – je jím Bůh a člověk s tím nejlidštějším srdcem, Ježíš. Ježíšovo Srdce se otevíralo potřebám jiných a i v posledním okamžiku na kříži otevřené kopím vojáka dokázalo svou nezištnou a obětavou lásku k nám. Tajemným způsobem je pramenem všeho dobra i dnes.

Dávná příslibení

Svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova nám zjevuje největší Boží tajemství – zjevuje nám, že „Bůh je láska“ (Jn 4,16); poukazuje na to, že nejen člověk, ale i Bůh má Srdce, jak o tom mluví žalmy a proroci. Například prorok Jeremiáš: „jsem milosrdný – praví Hospodin – nehněvám se navěky.“ (Jer 3,12). Nebo: „Dám vám pastýře podle svého srdce“ (Jer 3,15). Podobně prorok Ozeáš: „Srdce se ve mně obrací, budí se mé slitování“ (Oz 11,8). Nakonec i žalmista: „Ale Pánův úmysl trvá navěky, myšlenky jeho srdce z pokolení na pokolení“ (Ž 33,11).

V Písmu svatém se ustavičně zdůrazňuje, že Boží Srdce bije za nás a že – navzdory naší vzdorovitosti a sklonu protičinit mu – Bohu každý z nás přirostl k Srdci, ovšem pokud si jen sám „nezatvrdil srdce“ a nestal se zcela bezcítým.

Bůh jde jako pastýř za ztracenými ovce Izraele: „Hle, já sám vyhledám své stádo a ujmu se ho. Jako se pastýř stará o své stádo, když je mezi svými rozptýlenými ovce, tak budu pečovat o své ovce a vysvobodím je ze všech míst, kam se rozprchly v mlhavém a mračném čase“ (Ez 34,11-12). Skrze proroka Ezechiela Bůh mluví ke svému lidu i takto: „Budu hledat ztracené, zpět přivedu rozptýlené, obvážu zraněné, posílím slabé, budu střežit tučné a silné, pást je budu svědomitě.“ (Ez 34,16).

Celé své Srdce a jeho dobrotivost nám Bůh ukázal v Ježíši Kristu: co Bůh ve svém Srdci myslí, plánuje a cítí, je v Ježíši Kristu zvláštním způsobem viditelné a hmatatelné.

Láska velká jako Bůh

Na svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova se nám znovu připomíná, že Boží láska je vždy láskou, která se stává *miseri cordii*.

Bůh má Srdce – *cor* (lat.) – pro chudé (ubohé) – *miseri* (lat.). Bůh je *miseri cors* – milosrdný; jeho Srdce bije pro ty, kteří jsou hodni milosrdenství – právě z toho sestávají „myšlenky jeho srdce“ (Ž 33,11). Jeho plány vždy vyvěrají ze Srdce, neboť když jde o lásku, vždy se mluví o srdci a Boží Srdce bije pro chudé.

V Ježíši Kristu Bůh „přijal“ i „lidské srdce“. V něm se Bůh stal smrtelným člověkem s lidským srdcem a plný milosrdenství hledá to, co se ztratilo (srov. Lk 15, 3 - 7) a z lásky se zcela předává.

Proud, který nedbá na sebe

Podle Dionýsa Areopagity, filozofa z 5. století, patří k podstatě lásky, že se neustále rozdává.

Nuže, podívejme na Srdce Božího Syna: z lásky otevřel své srdce na kříži (srov. Jan 19,34) a tato láska nepřestává téci a rozdávat se. Neboť kde Bůh otevírá srdce, láska přetéká, rozdává se, nelze ji zadržet.

A z Ježíšova Srdce od té doby, co je z lásky otevřeno, teče krev a voda (srov. Jan 19,34) – svátosti Církve, skrze které vzkříšený Pán neustále daruje Církvi svou lásku. Dodnes „obtéká“ jako „pramen života“ voda křtu celý okruh země, jak to vyjádřil papež sv. Lev Veliký v nápisu v baptisteriu římské Lateránské baziliky. Dodnes se právě tak „rozdává“ i „nová smlouva v krvi Krista“ ve svátosti Eucharistie. Jelikož otevřené Srdce Spasitele je nikdy nevysychajícím zřídlem milosrdenství, modlí se Církev v den svátku Nejsvětějšího Srdce Ježíšova: „Všemohoucí Bože, dej, abychom z tohoto pramene milosti čerpali přehojné nebeské dary.“

Kdo skutečně miluje, nemůže zadržet lásku: musí ji nechat dále téct a přitom rozdávat sebe sama, aniž by dbal na sebe, neboť láska musí neustále proudit. Tak miloval Ježíš, který šel za ztracenou ovcí, dokud ji nenašel (srov. Lk 15,4). Tak milovala i Marie z Betánie, když šest dní před svátkem Paschy pomazala Ježíšovy nohy vzácným olejem – neboť láska se promarní ve vylitém oleji – a jeho vůně proudila po celém domě (srov. Jn 12, 3) jako příjemná Kristova vůně pro mnohé (srov. 2 Kor 2,15).

Srdce Spasitele je otevřené, neboť – i když je probodnuté – žije, a protože žije, rozdává se v utrpení. Zraněné a dodnes se ve svátostech rozdávající Srdce Ježíšovo je znamením nejvyšší lásky.

Nejdokonalejší je zlomené

„Říkáme: trpím pro tebe. Vyjadřujeme tím, že toho druhého milujeme. Říkáme trpět a myslíme milovat. Následkem lásky je vždy odevzdávání se až po utrpení, protože levnější lásku nemůžeme získat.“ Takto výstižně to svého času zformuloval biskup Franz Kamphaus z Limburgu.

Židovské pořekadlo zase říká: Není nic dokonalejší než zlomené srdce. A protože neexistuje nic dokonalejšího než láska, ten, kdo je naplněn láskou, se při předávání sebe nechá zlomit a rozdává se. K podstatě lásky totiž patří, že neustále teče dál.

Tato spiritualita zázraku lásky – když člověk nechá promluvit své srdce, a přitom nehledá uznání, projevy obdivu nebo odměny – se však projevila i v životě sv. Františka, Matky Terezy, Jana Pavla II. či Alberta Schweitzera a mnoha dalších známých a neznámých lidí. Tato láska nejen udivuje, ale svět i život v něm činí novým a opravdově lidským.

Láska je růže, která se neptá

Být otevřený a velkodušný, i když se to „nenosí“, je pozvání i dnešního dne. Proč?

Mystik Angelus Silesius o tom říká: „Růže se neptá ‚proč‘. Kvete, protože kvete; nedbá o sebe, neptá se, zda je vidět.“ To, pochopitelně, neznamená, že by náš život měl být bezmyšlenkovitý, právě naopak: takto získává na kvalitě více než kdykoliv předtím.

Základní myšlenka této formy zbožnosti se zrodila před staletími. Už v dobách církevních otců – například u sv. Augustina – bylo srdce to, které myslelo a znalo lásku.

Srdce má vlastní logiku

Velký matematik Blaise Pascal utvořil pojem „logiky srdce“. „Logika srdce“ má stejnou platnost jako logika rozumu a vytváří především víru, protože „srdce má své důvody, o kterých rozum neví...“ (Dnešní krize ve víře možná pochází i z toho, že v moderním sterilním myšlení si srdce a láska neumí najít místo).

Osvícenství nedávných časů přílišným zdůrazňováním rozumu – který prý jediný má ovlivnit a určovat život člověka – přineslo několik problémů. Úžasný pokrok v přírodních vědách, lékařství a technice nás do dnešního dne svádí pohlížet na přírodu a tvorstvo jen z pohledu užitečnosti. A srdce – jak cosi méněcenného – „vysadilo“. Přitom srdce – dnes už o tom málokdo pochybuje – dokáže chápat mnohem hlouběji a významněji. Je to „praslovo“ lidstva (přitom nikdo nemyslí jen sval nebo pumpu na krevní oběh).

Každý člověk spojuje se slovem „srdce“ jistou představu, silný symbol pro jinou, větší skutečnost. Vyjadřují to nesčetné obrazy a slovní spojení. 10,27 On

odpověděl: „Miluj Pána, svého Boha, ... a svého bližního jako sám sebe!“ (Lk 10,27).

V srdci se budí víra, a tím i láska k Bohu a bližnímu. Z něho vyvěrá a v něm se formuje odpověď, když nás zasáhne Boží slovo.

Obraz v rámu spásy

Když mluvíme o Ježíšově Srdci, myslíme na krvavě zbarvené, glorifikované a stylizované krvácející srdce Ježíše spolu s jeho poselstvím v plné moci a s jeho poslušností v utrpení a smrti, s jeho bezpodmínečnou odevzdáností Bohu a lidem, s jeho radikální důvěrou v Boží a důvěrnou v Boží a důvěrou v Boží ve strachu, smrtelném utrpení a smrti. Právě toto všechno je „výslovně“ vyjádřeno v jeho probodeném srdci (srov. Jn 19,34-36).

V tomto smyslu svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova není dodatek, ale výrazná a neustálá připomínka toho, co Bůh pro nás v Ježíši učinil. Svátý Pavel píše v listě Římanům: „Kristus přece v ten čas, když jsme ještě byli slabí, zemřel za bezbožníky ... za nás, když jsme ještě byli hříšníky“ (Řím 5,6-8). Neudělal to tedy proto, že jsme tak dobří a laskaví, ale proto, že nás chtěl učinit hodnými své lásky.

Když Srdce mluví k srdci

Kdybych si měl vybrat obraz, který zobrazuje Ježíšovo Srdce, bez váhání bych zvolil středověký obraz *Láska Ježíše a Jana*. Zobrazuje vzpřímeně sedícího Ježíše s pohledem upřeným do dálky a vedle něho sedícího podstatně menšího apoštola Jana se zavřenými očima, který pokojně položil svou ruku do Ježíšovy ruky, zcela se mu oddávajíc. Tak patří k sobě Boží slovo a lidská odpověď; takto mluví srdce k srdci. Nebo slovy Mechtildy z Magdeburgu: „Jeho oko je moje oko, jeho srdce je moje srdce, jeho duše je moje duše, objatá – navěky.“ Potvrzuje to i apoštol Pavel: „On ať osvítl vaše srdce, abyste pochopili, jaká je naděje těch, které povolal...“ (Ef 1,18).

Toto zobrazení otevírá i mnohem hlubší „pohled“ na tajemství Božského Srdce, a tím i na „pramen spásy“, který nikdy nevysychá a přináší radost celému tvorstvu. Neboť je pravdivé, co máme ustavičně vyznávat: „Věříme, že Kristus měl na mluvení hlas člověka, na žehnání ruce člověka a na pomáhání a utrpení

srdce člověka, ale že tyto ruce, toto srdce, tento hlas – přestože byly proražené a umlčené – byly přesto ruce, srdce a hlas samého Boha,“ připomíná Robert Benson.

Úcta k Božskému Srdci Ježíšovu

„Může úcta k Božskému Srdci ještě něco říct nám? Nebo: Můžeme se ještě s touto úctou obrátit k Pánu a vyznat se?“ ptal se v jedné ze svých úvah papež Benedikt XVI. Sám si odpovídá, že nadnesenost baroka, lehkost, s jakou používal velká základní slova lidského života, nám dnes připadají podezřelá. Při hlubším zkoumání však zjistíme, že to, co baroko způsobem vlastním době objevilo, bylo skutečně originální a autentické: lidská přirozenost Boha v Ježíši Kristu. A to, co baroko objevilo nově, byla tělesná stránka Ježíše, člověka.

Toto vše je zahrnuto ve slově „srdce“, které vědomě chtělo a chce být nejen symbolem, ale chce vyjádřit i zakořenění Ducha v těle: hmota nabyla nové dimenze, když se stala vyjádřením Ducha – v konečném důsledku Boha.

Ale i Boží láska našla novou dimenzi – tehdy, když přijala vzácnost a utrpení lidské bytosti, hmoty. Nyní se ho lze doslova dotknout, lze ho vidět – jak odvážně říká apoštol Jan (srov. 1 Jn 1,1-2).

Lehké jho pro plnost života

Úcta k Božskému Srdci objevila Ježíšovo „lehké jho“ právě v přijetí jeho utrpení. Celé tajemství spočívá v úsilí mít srdce podobné jeho Srdci. Zatímco učenci a „inteligenti“ diskutovali, „prostí“ lidé ho dokázali vidět a následovat. Ježíšovo Srdce naznačuje a ukazuje cestu. A to všechno by nám už nemělo co říct?

Bez řeči srdce se prostor duše jakoby vysušoval a jako by se z něho vytrácela krev. Na takové půdě se sotva daří plnohodnotnému životu. Neztrácejme tedy své srdce! Až když objevíme své nitro – srdce – jak to nejlepší v nás, najdeme také Ježíšovo Srdce a krásu světa víry. Inu příležitost k tomu máme nejen v dnešní den – v Den Srdce.

(podle KN)

Vyznání víry v barvách - Nejsvětější Trojice

Andrej Rublev, ruský mnišský ikonopisec, v 15. století zobrazil Svatou Trojici. Nevymyslel obraz Trojice, ale ilustroval vyprávění Knihy Genesis o návštěvě tří tajuplných andělů u Abrahama. Toto zjevení u Mamreho dubu je obrazem Trojice, náznakem jednoho Boha ve třech osobách, Trojice, která se dala otevřeně poznat až při Kristově křtu v Jordánu. Vzpomeňme si na dialog s Abrahamem. Patriarcha oslovuje anděly jednou ty, jindy vy. Není to zdvořilostní Vy, které v té době ještě neexistuje, ale množné číslo. Už toto střídání v řeči nám dává tušit o jednom v Trojici, neboť se zdá, že Abrahám oslovuje jednou jediného Boha, jindy tři božské osoby.

Věřím v jednoho Boha...

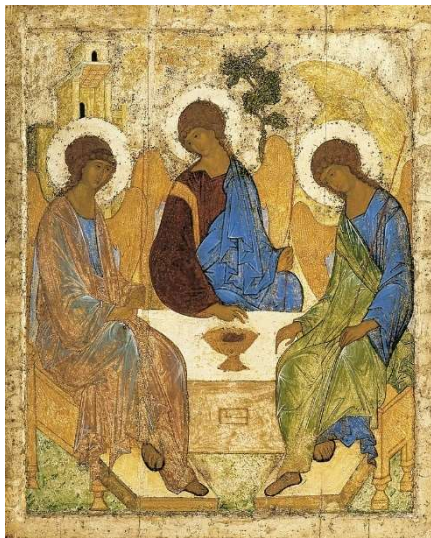
Rublev zkoncipoval ikonu Svaté Trojice jako vyznání víry v barvách. Ikona Svaté Trojice je sestavena podle stejného pořadí jako Nicejsko-konstantinopolské vyznání víry. Jednota božských osob je vyjádřena podobností tří andělů a zároveň prostřednictvím jednoho kruhu, který tři andělé tvoří.

Otce

Vše, co se týká Otce, je ve vyznání víry zformulováno velmi stručně, neboť Otec je nevýslovný, ten, o kterém téměř nic nevíme. Proto anděl vlevo na ikoně, který představuje Otce, je viditelný ze tří čtvrtin a barva jeho oděvu je velmi bleďá, neurčitá, téměř průhledná.

Ježíše Krista

Protože vyznání víry mluví nejvíce o Synu, anděl ve středu na ikoně, který představuje Syna, se nám ukazuje zjevněji. Víme mnoho o Synu, neboť on se vtělil, dal se poznat a nechal se vidět. Jeho oděv má jasnou a kontrastní barvu, modrou a hnědou. Toto vyjadřuje dvě Kristovy přirozenosti. Modrá barva symbolizuje nebe, božskou přirozenost.

Hnědá barva symbolizuje zemi, lidskou přirozenost. Ježíš je současně Bůh i člověk.

Za středním andělem se tyčí strom, jeho kořeny jsou zasazeny do země a větve se táhnou do nebe. Je to dřevo kříže, které se skrze Krista stalo stromem života.

Svatého Ducha

Vyznání víry je stručné i o Svatém Duchu, neboť o třetí božské osobě, která nás oživuje, lze říci konkrétně a historicky jen málo, její působení je vždy skryté a tajuplné. Podobně jako první anděl, i ten třetí je patrný ze tří čtvrtin. Barva jeho oděvu symbolizuje životní sílu. Dominantní zelená barva vyjadřuje mládí, životní sílu, která všem věcem umožňuje růst a vzkvétat.

Církev

Kruh tří andělů nekončí, ale ani neuzavírá. Zdá se, že se otevírá pro číši na stole. Poslední část vyznání víry je věnována Církvi: to je místo, kde zůstává pohár Eucharistie a všichni lidé jsou pozváni na hostinu věčného života prostřednictvím křtu, a věčný život znamená vstoupit a přebývat v samotném nitru Trojice.

Rublev nezobrazil Abrahama a Sárú, protože si pravděpodobně vzpomněl na Kristova slova: „Než byl Abrahám, Já jsem!“ (Jan 8, 58). Tato slova vyjadřují věčnost Boha, věčnost, na které mají účast tři osoby Trojice.

Rozjímání nad ikonou Svaté Trojice můžeme ukončit slovy zpěvu serafínů před Božím trůnem v knize proroka Izaiáše: „Svatý, svatý, svatý je Pán zástupů.“ (6, 3). Z tohoto zpěvu, z pojmenování Boha a z prosby o smilování se skládá Trojsvatá píseň neboli Trojsvatý hymnus neboli Trisagion, který se používá při řadě bohoslužeb v byzantsko-slovanském obřadu: „Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý Nesmrtelný“.

(podle Misionár)

Islám – náboženství pokoje?

Co je příčinou vystupňování islámských teroristických útoků na celém světě a v poslední době i v Evropě?

Mohamed – největší „opěvovatel pokoje“?

Mohamed dával svým následovníkům nejlepší příklad, jak zabíjet „nevěřící“ – židy a křesťany, kteří v jeho časech obývali území Arábie. Tehdy existoval v Arábii obyčej kritizovat protivníky prostřednictvím satirické poezie. Jedním z tehdejších tvůrců byl Abu Aíak, židovský básník z Hidžazu, kterého Mohamed zavraždil právě z tohoto důvodu. Podobný osud postihl i Asmu Bint Marvana a Ka'bu Ibn Al-Ašrafu. Ka'b Ibn Al-Ašraf pocházel ze židovského kmene Tajj. Pomocí poezie kritizoval Mohameda a diskutoval s ním o islámu. Mohamed se na setkání se svými přívrženci zeptal: „Kdo zabije toho člověka za mě?“ Přihlásilo se několik dobrovolníků, kteří se jednou večer, předstírajíc mírové záměry, vydali do Ašrafova domu. Po krátkém rozhovoru se však na básníka vrhli a zabili ho meči a dýkami (Ibn Išak, *Žyciorys proroka*, s. 368).

Po této události nařídil Mohamed další vraždu, ale ani tento zločin nepřesvědčil židy, aby přijali islám. Proto je Mohamedovi přívrženci od té doby systematicky vyháněli a vytlačovali z Arábie. Nejprve zaútočili na Medinu, odkud přinutili k útěku kmen Banu Nadir a dva roky poté dal Mohamed vyvraždit všechny muže z kmene Banu Kurajza, přičemž ženy a děti vzal do otroctví. To je jen několik příkladů z desítek vražd, které nařídil nebo osobně provedl zakladatel islámu, který je vzorem pro každého muslima. Islám je tedy totalitní systém založený na lži a na předstírání mírových záměrů.

Mylný výklad orientalistů...

Mnoho orientalistů, nejednou vydatně sponzorovaných Saúdskou Arábií, Tureckem a Kurdy, tvrdí, že arabské slovo islám znamená pokoj, nebo že pochází z výrazu *salam* (pokoj), zatímco ve skutečnosti slovo islám znamená „poddání se“ ve vojenském významu. Právě proto poslal Mohamed vůdce svých vojsk Omara ibn Al-Chattaba, aby v křesťanském městě Nadžar prostřednictvím

svých zvěstovatelů tři dny hlásal: „Aslimu taslamu!“ („Přijměte islám a zachráňte si život!“).

... a žalostné skutky teroristů

Omar Abd Ar-Rahman, organizátor prvního atentátu na World Trade Center v roce 1993, byl profesorem na nejvýznamnější muslimské univerzitě Al-Azhar v Káhiře. Když se ho student Mustafa (jeho příběh najdeme popsán v knize *Ježus i Mahomet*) zeptal, proč stále přednáší o džihádu, a ne o pokoji, lásce a odpuštění, odpověděl: „Bratře můj, v Koránu je súra nazvaná *Korist*, ale nenachází se tam súra *Pokoj*. Džihád a zabíjení jsou podstatou islámu.“ Abychom se přesvědčili, že nejde jen o osobní názor Omara Abd Ar-Rahmana, vezměme do ruky Korán, hadisy (přibližně půldruha milionu výroků připisovaných Mohamedovi) a Mohamedův životopis (*as-sira an-nabawijja*) a zjistíme, že Ar-Rahman měl pravdu.

Korán jako *Mein Kampf*

V súře 2, ve verších 191 a 193, se dočteme: „**A zabíjejte je, kdekoli je potkáte, a vyžente je, odkud vás oni vyhnali... Kdekoli budou proti vám bojovat, zabíjejte je! Taková je odplata dána nevěřícím!**“ A bojujte proti nim, dokud nepřestane pronásledování a náboženství [tedy islám] bude patřit Alláhuvi...“ Jiný překlad upřesňuje, že proti nevěřícím, čili nemuslimům, je třeba bojovat do té doby, dokud se nebude „hlásat jediné náboženství Alláha“, čili islám.

Znamená to, že dokud se na celém světě nebude hlásat jen islám, do té doby mají muslimové povinnost zabíjet nemuslimy jakýmkoli způsobem. Někdo by mohl namítnout, že jde o verš vytržený z kontextu. Podívejme se tedy na další verše, „aby byla každá výpověď potvrzena ústy dvou nebo tří svědků“ (Mt 18,16b), jak učí evangelium.

V téže súře ve verši 216 se dočteme: „**Předepsaný vám je boj, ačkoli je pro vás nenáviděný.** Možná cítíte odpor k nějaké věci, ačkoli je pro vás dobrá. Možná milujete nějakou věc, ačkoli je pro vás špatná.“ Jiný překlad dodává: „Alláh ví, zato vy nevíte.“ Mohli bychom říci, že chápání jednotlivých veršů závisí na interpretaci. Avšak interpretace nesmí odbočit od doslovného znění

Koránu. Může ho jen doplnit, protože text pozemského, „stvořeného“ Koránu se považuje za kopii nebeského, „nestvořeného“ Koránu, který „je arabsky napsaný v nebi“. Jedním z neklíčovějších veršů, který ukazuje skutečnou povahu islámu a jakoby ruší zdánlivé mírové interpretace, je úryvek ze súry 9, z verše 29: **„Bojujte proti těm, kdo nevěří v Boha a v Poslední den, kteří nezakazují to, co zakázal Alláh a jeho posel, a nepodřizují se náboženství pravdy [čili islámu] - z těch, kterým byla dána Kniha [čili Bible] dokud nezaplatí daň vlastní rukou a nebudou pokořeni.“** Jeden z hadísů Al-Muslima (kniha 19, č. 4 294) komentuje súru 9, 29 takto: „Bojujte proti těm, kteří neuvěřili v Alláha; ved'te svatou válku...)

Když potkáte své nepřátele modloslužebníky [včetně křesťanů], navrhněte jim tři věci. Pokud přijmou jednu z nich, můžete u toho zůstat, neubližujte jim. Navrhněte jim, aby přijali islám, budou-li souhlasit, přijměte je a nebojujte proti nim... Pokud odmítnou přijmout islám, žádejte od nich *džizju* (daň vybíranou od nemuslimů). Pokud budou souhlasit a zaplatí, přijměte peníze a nezabíjejte je. Pokud odmítnou, tehdy s pomocí Alláha proti nim bojujte.“

Výchova vrahů

Kromě toho existují podrobné předpisy, jak mají muslimové nastolovat „pokoje“. Mezi jiným o tom pojednává súra 47, 4: **„A když se střetnete s nevěřícími, udeřte je do šíjí, a až jim způsobíte úplnou porážku, pevně je spoutejte!“** Každý muslim má mimo to povinnost rozsévat mezi nemuslimy hrůzu, jak to hlásá súra 8,60: „Připravte proti nim, nakolik můžete, sílu a jízdu, pomocí kterých byste vyděsili nepřítel Boha a vašeho nepřítel.“

V súru 8, 17 se zase píše, že sám Alláh zabíjí nevěřící mečem: „Ne vy jste je pozabíjeli, oni padli pod mečem Všemohoucího...“ Meč je častý motiv v islámu. Vyskytuje se dokonce i ve jménech: Sejf Ad-Din (meč náboženství) a Sejf Al-Islám (meč islámu), ba i na státní vlajce Saúdské Arábie, v níž vládne nejprísnější islámský režim. V hadí-se An-Nis'iho č. 3 087 se píše: „Slyšel jsem, jak apoštol Alláha říkal: ‚Přikazuji v Alláhově jménu bojovat proti všem lidem, dokud neřeknou, že není boha kromě Alláha, a že já jsem jeho apoštolem. A každý, kdo to řekne, zachrání sebe i své peníze.‘“ Může nás v této souvislosti překvapit **vystupňování islámských teroristických útoků na celém světě**

a v poslední době v Evropě?

Kníže klidu a kníže věřících

Znamená to tedy, že muslimové jsou otroci odsouzeni k vraždění? Vůbec ne! Muslimové mají svobodnou vůli a svědomí, tak jako všichni lidé. I za ně zemřel a vylil svou krev Spasitel. I pro ně je otevřená cesta ke spáse, zvolí-li si Ježíše Krista, který je Knížetem pokoje, a odmítnou lháře a vraha, který sám sebe nazval pečeti proroků a knížetem věřících.

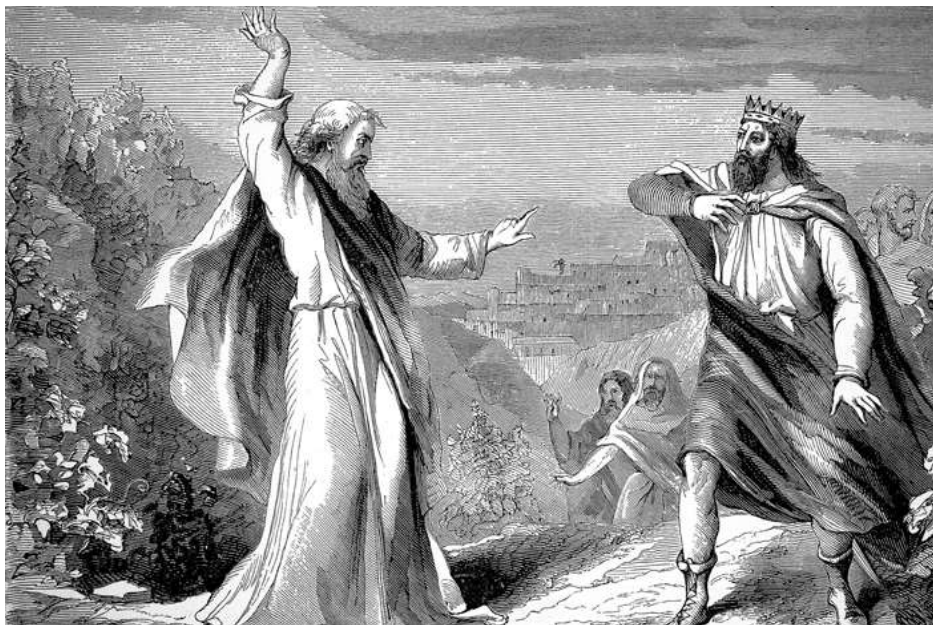
Poslední roky ukazují, že stále více muslimů se otevírá pravdě. Podle World Christian Encyklopedie (vydané v roce 2000) každoročně přibývá 950 000 muslimů (především narozením), zatímco za stejnou dobu se počet křesťanů zvětšuje o 2 700 000 osob. Z toho vyplývá, že na jednu konverzi na islám připadají tři konverze na křesťanství! Každý den přibývá více než 80 000 nových křesťanů. Stále více mladých muslimů vnímá džihád jako něco odpudivého a zvráceného. Probíhá intenzivní duchovní boj o duše muslimů. Pokud jim chceš pomoci, Ježíš tě zve modlit se růženec, který začni takto:

Panno Maria, naše Matko, skrze tvé Neposkrvněné Srdce předáváme Ježíši, jedinému Spasiteli světa, všechny muslimy a prosíme, aby se otevřeli, poznali a přijali dar nekonečného Božího milosrdenství. Ponořujeme je do přesvaté Kristovy krve, aby byli takto osvobozeni z ďáblova otroctví a „aby Kristus skrze víru přebýval v jejich srdcích, aby zakořenění a upevnění v lásce, mohli se všemi svatými pochopit, jaká je to šířka, délka, výška a hloubka, a poznání, aby je naplnila Boží plnost celá“ (srov. Ef 3,17 - 19).

(podle Milujte sa)

Satanovy strategie 2.

„Nebyl nikdo jako Achab, aby se zaprodal a dopouštěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích, jak ho k tomu podněcovala Jezábel, jeho žena.“ (1 Kr 21, 25). Strategii Jezabel jsme začali rozebírat satanovy útoky. Šlo o to, jak se ďábel snaží zneužívat našeho strachu, žádostivosti, zranění či vlačnosti. Tentokrát budeme rozebírat Achaba, který umožnil Jezabel jednat. V První knize králů se dočteme, že Achab byl izraelský král, povoláný stát se spravedlivým ochráncem lidí a národa, který mu byl svěřen. Ale selhal a Izrael trpěl. Skutečný král je moudrý bojovník, který lidu nabízí ochranu a vizi. To znamená, že určuje hranice, které nelze překročit, a cíl, kterého je třeba dosáhnout. Pokud slabí nejsou chráněni, trpí. A lidé bez cíle upadají. Jak nás to ovlivňuje? Vždyť žijeme ve věku demokracie – ne monarchie, a pochybuji, že kdokoli z vás, kdo čtete tento článek, je hlavou státu. Ale přece, všichni křesťané jsou povoláni k tomu, co Achab nedokázal naplnit – ochraňovat druhé a to, co nám Bůh svěřil do péče; poslouchat proroky pomazané Pánem; odolat zlu – když nám takové jednání ďábel našeptává či až vykřikuje. Váhavý, pasivní, slabý. Achab nejednal, když měl, a Izrael proto trpěl. Pokud i my takto selžeme, lidé, kteří byli svěřeni do

naší péče, draze zaplatí. Achab nebyl jen pasivní, ale i sobecký, přemýšlel nad tím, jak druhým dělat zle, byl nenávistný a lstivý. Pokud nemohl dosáhnout svého, byl jako urážlivé dítě. Trucoval, odmítal jíst, v posteli se otočil čelem ke zdi a odmítal vstát (1 Kr 21, 4). Ale dětinský Achab byl také mazaný. Věděl, že jeho pasivita a sobeckost vytvářely pro jeho ženu Jezabel – mistryni manipulace, svůdkyni a intrikánku – perfektní podmínky. Jejich svazek byl jakoby utkaný v pekle. On se vzdal své morálky i autority a ona si přisvojila jeho moc a privilegia. Oba tak měli, co chtěli. Achab dostal, co si nemohl koupit, a Jezabel zase to, co si nezasloužila. Kdykoli Jezabel jednala, Achab přivolił. Zapamatujte si, že zřeknutí se autority, kterou vám dal Bůh (tak jako Achabovi), je stejným hříchem, jako jeho doplněk – agresivní přisvojení si cizí autority (což udělala Jezabel). A jaké je ponaučení z tohoto příběhu? Co se můžeme naučit o strategiích satana studováním Achabovy sebeomluvné pasivity a Jezabeliny destruktivní agresivity? Model Achabova chování najdeme již v zahradě Eden. Tam se Adam vzdal autority, kterou mu dal Bůh. Nepostavil se zlu a vinu přenesl na svou manželku Evu (Gen 3, 12). Nechoval se podle toho, kým je a komu patří. Za prvé, nepřijal svou funkci správce stvoření a manžela Evy. Za druhé, nežil podle své identity jako vrchol stvoření, učiněný k obrazu a podobě Boha. Přemýšlel spíše jako sirotek, a ne jako syn a dědic. Uvěřil lži hada, že Bůh pro něj nechce to nejlepší. A pro nedostatek důvěry v Boží lásku a ze strachu z konfliktu s Evou si zvolil tu jednodušší cestu. Podrobil se Evě a před Bohem se snažil ukrýt. Za jeho jednání všechno stvoření zaplatilo svou daň. Satanova strategie „Achab“ působí na ty, kteří zcela nepřijali svou identitu milovaných dětí a dědiců svého milujícího nebeského Otce. Nejistí, váhaví, tonoucí v hanbě, neschopnosti a odrazení. Tyto zraněné duše žebrou o lidské uznání a světskou útěchu. Jezabelin duch dokáže neomylně zpozorovat zranění Achabovy duše, a v jejich zneužívání nezná hranic. Má Achabova zraněná duše nějaké útočiště? Jak můžeme sloužit těm, které milujeme a kteří trpí a skrývají se tak, jako Achabova duše? Můžeme se za ně přimlouvát a samozřejmě ubezpečovat je. Přesto zlomená, zbabělá Achabova duše musí přijmout Krista a jeho příslibení. V jedenáctém až šestnáctém verši čtvrté kapitoly Evangelia podle Matouše vidíme, jak se Ježíš postavil satanovi, který chtěl docílit, aby zapomněl

na svého Otce. Chtěl ho donutit, aby uvěřil tomu, že naplnění dosáhne jedině tak, že se vzdá autority, kterou mu dal Bůh, a když ji vymění za světské věci. Ale Ježíš se nepodvolil. Pokáral ďábla, a pokušitel od něho pak utekl. Dobrá zvěst křesťanského vzkříšení spočívá v tom, že Ježíš se námi dělí o svou autoritu, kterou mu dal Bůh, i své vítězství. Jsme Boží děti, a proto nepřítel nemá žádné právo utlačovat nás. Odmítneme-li (Achabovu) pasivitu a (Jezabelinu) agresivitu, potvrdíme svou identitu a autoritu dědiců Božího království. Tak, jako Ježíš Kristus. Nikdy na to nesmíme zapomenout!

(aletia.org)

Staré bludy s novými nálepkami

Podívejme se společně s biskupem Sheenem na bludy, které přetrvávají z minulosti, i když se snaží vypadat moderně.

TEISMUS ATEISMU

Žádné sebeúctyhodné periodikum, které se chlubí svým rozhledem ve dvacátém století, se neobejde bez toho, aby se jednou za několik měsíců neobjevil článek na toto téma: „Potřebujeme nového Boha?“ Stejně jako existují lidé, kteří věří, že bychom měli změnit morálku, aby vyhovovala naší amorálnosti, tak existují i ti, kteří věří, že bychom měli změnit Boha, aby vyhovoval naší bezbožnosti.

Postoj k novému Bohu se rozdělil na tábor fundamentalistů a tábor modernistů, přičemž obě tyto skupiny věří, že na světě neexistuje žádná jiná náboženská skupina. Hned na začátku stojí za to poznamenat, že na světě skutečně existuje jiná, která čítá přes tři sta milionů stoupenců a která se pyšní tím, že není ani fundamentalistická, ani modernistická – a tou je Katolická církev. Není funda-

mentalistická, protože je fundamentálnější než fundamentalismus; není modernistická, protože je modernější než modernismus.

Fundamentalismus předpokládá, že Bible je fundamentální. Katolicismus opáčí, jak je uvedeno na jiném místě těchto stránek, že Bible není kniha, ale soubor knih, a tudíž otázka fundamentálnější než fundamentalismus: Kdo tyto knihy shromáždil dohromady a prohlásil, že tvoří Bibli a budou považovány za zjevené Boží slovo? Odpovědět na tuto otázku znamená dostat se k tělu, které přesahuje knihu, totiž k Církvi s duchem; neboť Letnice nebyly sesláním knih na hlavy apoštolů, ale sesláním jazyků. Od toho dne to měl být jazyk a hlas, a ne kniha, co mělo být v náboženství zásadní.

Církev je nejen fundamentálnější než fundamentalismus, ale je také modernější než modernismus, protože má paměť, která sahá více než dvacet století zpátky; a proto ví, že to, co svět nazývá moderním, je ve skutečnosti velmi starobylé – to znamená, že její modernost je pouze novou nálepkou pro starý omyl. Modernismus má přitažlivost pouze pro mysl, které nevědí, co je starobylé, nebo snad zastaralé. Církev je jako starý učitel, který učí generace a generace žáků. Viděla, že každá nová generace dělá stejné chyby, upadá do stejných omylů, pěstuje stejné pózy, a každá věří, že narazila na něco nového. Ona však se svou pamětí, která je tradicí, ví, že dělají stále tytéž chyby, neboť v moudrosti zrozené staletími dobře ví, že to, co jedna generace nazývá moderním, další generace označí za nemoderní. Ví také, že modernismus není o nic logičtější než sekta zvaná „tříhodinovka“, která by naše bohy a morálku přizpůsobila našim náladám ve tři hodiny. Církev také ví, že vzít si současnou dobu a jejího ducha znamená stát se vdovou v té příští. Protože se neustále odmítala hlásit k pomíjivosti, nikdy se nestala vdovou, ale vždy zůstává matkou, která vede své děti a udržuje je ne v moderním, ale ultramoderním stavu, ne za dobou, ale za kulisami, aby z tohoto zorného úhlu viděly, jak se zvedá opona nad každým pomíjivým moderním výstřelkem a zálibou.

Argumenty pro „nového Boha“ jsou obecně dvojího druhu: zaprvé si to žádá doba a zadruhé to vyžaduje věda. V pozadí těchto argumentů jsou dva falešné předpoklady, přičemž prvním je záměna faktu a ideje. Je velký rozdíl mezi „Bohem“ a „ideou Boha“. Vidím-li kanárka a nazvu-li ho žirafou, musím svou představu upravit tak, aby odpovídala skutečnosti, přičemž kanárek zůstane po celou dobu kanárkem. Jsem-li však architekt, mohu revidovat dům tak, aby odpovídal mé představě o něm nebo o ideálním domě. V prvním případě měním představu, aby

odpovídala skutečnosti, ve druhém případě měním skutečnost, aby odpovídala představě. Obojí není totéž; ve skutečnosti je jedinou podmínkou, která mi umožňuje změnit skutečnost tak, aby odpovídala mé představě, to, že jsem tvůrcem nebo příčinou skutečnosti.

Aplikujeme-li to na Boha, musí požadavek nového Boha znamenat buď jednu z dvou věcí: buď musíme změnit ideu Boha, aby vyhovovala Bohu, nebo musíme změnit Boha, aby vyhovoval naší nové ideji Boha. V prvním případě je změna představy tak, aby vyhovovala Bohu, nesmyslná, pokud je Bůh neměnný. Pokud je neměnný, je nesmysl tvrdit, že Bůh byl v dobách Izraele něčím jiným a v dobách vědy je něčím jiným. Je to stejné, jako kdybychom tvrdili, že dvě jablka plus dvě jablka tvořila čtyři jablka za dnů Izaiáše, ale ne za dnů Einsteina.

V druhém případě, pokud musíme Boha změnit, aby vyhovoval našim představám, pak Boha vytváříme. Nyní je tento námi vytvořený Bůh větší nebo menší než my. Je-li větší než my, pak větší pochází z menšího; je-li menší než my, pak je pošetilé mluvit o něm jako o Bohu.

Pokud jde o nutnost vymýšlet pro Boha nová jména, je pro myslícího člověka nepochopitelné, že filozofii a civilizaci lze obohatit tím, že přestaneme o Bohu uvažovat jako o Životě, Pravdě, Kráse a Lásce a začneme o něm uvažovat jako o slepé a vířící časoprostorové konfiguraci, která závratně tančí v Einsteinově vesmíru a řítí se vpřed po cestě, o níž neví, k cíli, o němž neví vůbec nic. Je mnohem snazší uctívat Boha, který stvořil život, než Boha, který je „časoprostorovou epochální příležitostí“.

Dalším předpokladem, který poškozujee logiku nového Boha, je to, že činí vědu podstatnou. „Moderní věda zavrhuje Boha,“ říká se. Co je to vlastně „věda“? Renouvier říkával: „Velmi rád bych se seznámil s osobou, o níž všichni mluví – s osobou Věda.“ Mluví o vědě, jako by byla stejně skutečná jako oni sami; kreslí portréty jejich závěrů, náčrty její bezbožnosti, vyslovují požadavky jejich nových vizí, zatímco po celou dobu neexistuje ono – existuje jen jejich a jejich – a to znamená vědci, což je věc, která se od vědy liší stejně jako „Jan“ od „lidstva“.

Je poněkud zvláštní, že stejná špatná logika, která nakazila reformaci zjeveného náboženství v šestnáctém století, nakazila i reformaci přirozeného náboženství ve století dvacátém. První případ nelogického uvažování se týká nutnosti reformace a druhý její metody.

V šestnáctém století byla reformace nutná. Nyní byly možné dvě reformy: jedna měla reformovat víru, druhá měla reformovat disciplínu. Víra byla pevná, byla to víra Kristova. Kázeň však byla slabá, neboť to byla kázeň světská. Reformátoři, kteří někdy reformují špatnou věc, reformovali víru místo kázně a přivedli zjevené náboženství do současného stavu „zmatku, který je ještě horší“.

Ve dvacátém století je nutná reformace filozofie. Jsou možné dvě reformy: jednou je reforma principů filozofie, druhou je reforma její disciplíny, neboli přimět lidi správně myslet. Modernista se domnívá, že bychom měli reformovat principy, odstranit Boha z náboženství, jako bychom mohli odstranit zvířata ze zoologie nebo život z biologie nebo mramor ze sochařství. My tvrdíme, že principy rozumu jsou zdravé a jsou dědictvím zdravého rozumu. Potřebujeme jen trochu duševní kázně, zdravou logiku, správné myšlení a přestat s chudokrevným uvažováním. V prvním roce života na základní škole si žáci vytvářejí nejrůznější tabulky násobení, někteří říkají, že dva krát dva je šest, a jiní, že čtyři krát čtyři je čtyřicet. Učitelka si tváří v tvář tomuto duševnímu zmatku nedovolí tak široký pohled, aby se domnívala, že je třeba reformovat tabulku násobilk; reformuje duševní kázeň dětí a uvádí je na správnou cestu. Proč by si podobně nemohli počínat filozofové? Možná je pro ně nabádání k hýčkáni způsobu, jakým lidé žijí, příliš silné, neboť se zdá, že velkou část činnosti filosofie v současné době tvoří dávání vznešených názvů, které mají zakrýt hříchy lidí. Hlínu nyní formuje hrnčír a mramor vytesává sochař.

Nejen co se týče nutnosti reformy, ale dokonce i co se týče metody, je mezi šestnáctým a dvacátým stoletím podobnost. Tehdy různé sekty strhly z pontifikálního člověka mitru a hlavu a duch jednoty vyšel z těla. Hledalo se nové pravidlo víry, které se našlo v Bibli. Pak vyvstala otázka: Kdo shromáždil knihy dohromady? Tyto otázky nebyly nikdy zodpovězeny. Bylo nalezeno nesmělé, úzkoprsé řešení tím, že se knihy substantivizovaly a nazvaly se Knihou – aby lidé zapomněli na problém jejího vzniku.

Nyní ve dvacátém století probíhá totožný proces. Duše odešla z psychologie, jako odešel duch z teologie. Duše je princip, který sjednocuje – princip, který seskupil různé poznatky vědců a nazval je „vědou“. Problém, který vyvstává v dnešní době bezduché filozofie, je následující: Kdo shromáždil různé poznatky vědců, vytvořil z nich jednotu a umožnil, aby se nazývaly „vědou“? Bylo nalezeno nové, falešné řešení tím, že se vědci substantivizovali a nazvali „vědou“. Nejedná se však o žádnou skutečnou vnitřní jednotu, pouze o nesourodou, rozporuplnou masu důkazů, která nemá žádné společné pojítko kromě názvu. Duše, která tyto závěry uchopila v syntéze pravdy, ustoupila jakémusi vědeckému panteismu, v němž věda může znamenat cokoli od hrubostí Drapera a Whitea až po jemnosti Einsteina. Vezměte Bibli ducha pravdy a není nic, co by sjednocovalo knihy; vezměte vědě duši pravdy a není nic, co by sjednocovalo vědce. Ani v jednom případě se člověk nedostane k základům a některým moderním filosofům, kteří jsou fundamentalisty ve vědě, zbývá vysvětlit jednotu vědy bez duše, stejně jako fundamentalistům v náboženství zbývá vysvětlit Bibli bez ducha.

Filosofické volání po novém Bohu není v podstatě nic jiného než forma ateismu.

Existují dva způsoby, jak být ateistou: jedním je říci: „Bůh neexistuje“; druhým je říci: „Potřebujeme novou představu Boha a tím Bohem je Časoprostor neboli ideální tendence ve věcech.“ Jednou z věcí, kterou jsem na tomto druhém druhu ateismu nikdy nedokázal pochopit, je to, jak mohou některé mysli připustit, že vesmír je Bůh, a přesto popírat, že by Bohem – tedy Kristem – mohl být člověk. Další stejně těžko pochopitelnou věcí je, jak mohou někteří humanisté tvrdit, že Bůh je společností milionů a milionů dnes žijících lidí, a přesto popírat, že by v Bohu mohly být tři osoby – mám na mysli Trojici.

Popírání Boha ve skutečnosti není učením; je to výkřik hněvu. Pokud ateismus znamená popírání toho, že tento vesmír vyžaduje příčinu svého bytí, ať už je jakákoli, je pravděpodobně jen málo ateistů, pokud vůbec nějakí jsou. Jeden z neznámějších ateistů moderní doby, M. Le Dantec, říká, že „mnozí se nazývají ateisty, aniž by věděli, co tím myslí“. Někteří se nazývají ateisty, i když jejich ateismus neznamená popírání příčiny, ale pouze její ignorování. U jiných je ateismus ztotožňován se zákonem vesmíru – jako by mohl existovat zákon bez zákonodárce. Je však krajně pochybné, zda existují lidé, kteří popírají Boha v tom smyslu, že by jejich popření znamenalo, že se vesmír způsobil sám. Takový postoj je racionálně nemožný, neboť kdyby vesmír způsobil sám sebe, musel by sám před sebou existovat, aby mohl vzniknout – což je nesmysl.

Lze tedy oprávněně hovořit o teismu ateismu, neboť samotné popírání Boha určitým způsobem potvrzuje jeho existenci. Předpokládejme, že bych začal obíhat zemi s leťáky, které bojují proti víře ve víly, duchy, skřítky a krávy, které skáčou přes měsíc; předpokládejme, že bych psal knihy proti třínohým kentaurům a duchům, kteří se vznášejí jako mýdlo ze slonoviny; předpokládejme, že bych pomoci rozhlasu varoval americkou veřejnost před Písečným mužem, který sype dětem po deváté hodině písek do očí. Jaká by byla reakce široké veřejnosti? Nejspíš by mě zavřeli jako blázna a veřejného otřapu – a to právem, protože bych nade vši pochybnost dokázal, že jsem šílený, protože co jiného je šílenství než víra ve výplody fantazie?

Předpokládejme, že Bůh, jak tvrdí ateisté, není o nic skutečnější než tito kentauři a víly; předpokládejme, že Bůh patří do stejné podivné skupiny výmyslů jako třínohý duch. A teď se ptám, proč by mě společnost považovala za blázna, kdybych se utrácel a byl utrácen v kampani proti kravám, které skáčou přes měsíc, a přitom by nepovažovala za blázna ateistu, protože vede kampaň, aby dokázal, že Bůh patří do téže skupiny výmyslů a představ?

Důvod je zřejmý. Ateista není šílený, není pomatený. To, proti čemu bych bojoval já, by byl výplod mé fantazie, ale to, proti čemu bojuje ateista, je skutečnost – něco stejně reálného jako úder meče nebo objetí. Šílený je člověk, který si představuje fantazii jako skutečnost, ale ateista nebojuje proti fantazii, kterou si představuje jako

skutečnost, ale proti skutečnosti, kterou považuje za fantazii. Jinými slovy, to, co ateistu zachraňuje před stigmatem šílenství, je skutečnost, že bojuje se Skutečností, díky níž jsou všechny ostatní věci skutečné. Foch nebyl šílený, když šedé uniformy u Remeše považoval za uniformy nepřítele; právě objektivita nepřítele činí útok přičetným a rozumným, a právě objektivita nepřítele ateismu zachraňuje ateisty před šílenstvím, i když je neuchrání před smutkem. Proto lze mluvit o teismu ateismu.

Některé věci jsou tak zásadní, že popírat jejich existenci znamená tvrdit je. Například pokud si vymyslím, že existuji, implikují tím svou vlastní existenci, neboť musí existovat, abych mohl popírat svou existenci. Popření implikuje tvrzení, a ještě obecnějším způsobem popření principu veškeré existence implikuje existenci tohoto principu. Kdyby neexistovalo víno ani alkohol, nikdy bychom neměli prohibici. Samotný fakt, že existuje liga proti salónům – Liga proti salónům –, implikuje neúspěch prohibice a existenci salónů, nebo přinejmenším řečí. Kdyby nikdy neexistovaly cigarety, nikdy by neexistovaly zákony proti cigaretám, a pokud neexistuje Bůh, jak by mohl existovat ateismus? Neznamená snad ateismus něco „ateizovat“?

Jediným důvodem na světě, proč milovat život, lásku a pravdu, je to, že pocházejí od Boha, a pokud nepocházejí od Boha, pak není žádný dobrý důvod, proč je milovat. Tentýž rozumový proces, který činí ostatní věci srozumitelnými, činí srozumitelným i Boha, který je zdrojem trvalých hodnot a skutečností. Naši dnešní velcí myslitelé obracejí své dalekohledy k Marsu a vidí tam něco, co se slabě podobá kanálu. Pak tvrdí: na Marsu jsou kanály, ale kanál může vytvořit jen inteligentní bytost; Mars tedy musí být obydlen lidmi. Za nic na světě nemohu pochopit, proč když je logické usuzovat na stavitele kanálů z pohledu na kanál, není logické usuzovat na stavitele vesmíru z pohledu na vesmír. Jsou i jiní myslitelé, kteří převracejí puchýřovitou píseč egyptské pouště, objeví pár hrodek a relikvií, a pak na základě těchto nepatrných důkazů rekonstruují povahu tehdejší civilizace. Je-li to logické – a ono to logické je – proč by tytéž mysl nemohly ze zbytků těchto věcí, které se nacházejí zde ve vesmíru, vyvodit něco o Spravedlnosti, Dobru a Kráse Boží? Jestliže jsou na světě také mysl, které věří, že vesmír je řízen účelem, proč by neměly připustit Boha, neboť jak by mohl existovat účel bez mysl a jak by mohla existovat mysl, kdyby to nebyla Osoba?

Ne! Vesmír bez Boha nemůže existovat, protože nemůže unést smutek z toho, že nezná svého Autora a svou Příčinu; stejně tak nemůže existovat lidstvo bez Boha, protože nemůže unést tíhu svého vlastního srdce. Proto je mi ateisty vždycky líto: nikdy nemůže říci „Sbohem“ (Bůh s vámi) svým přátelům.

Manželství je obrazem spojení Krista s Církví

Dokonané manželství je obrazem spojení Krista s Církví. Proto platně uzavřené manželství mezi pokřtěnými, je-li dokonáno, nemůže být rozloučeno žádnou lidskou mocí. Nedokonané manželství lze rozloučit, když nedosáhlo plnosti a dokonalost podle Boží vůle.

Vážená redakce,

i když oba snoubenci společně prohlásili, že si nejsou vědomi žádných překážek a chtějí přijmout děti, nedošlo k zahájení intimního života manželů. Změna je vyloučena. Je důvod prohlásit manželství za neplatně uzavřené?

Rudolf

Pastorální konstituce Druhého vatikánského koncilu *Gaudium et spes* říká, že „manželská láska, spojující lidské hodnoty s božskými, přivádí manžele k dobrovolnému vzájemnému sebedarování, které se projevuje city a výrazy něžnosti a proniká celým jejich životem a právě svým ušlechtilým uplatňováním se zdokonaluje a roste. Tím vysoce převyšuje čistě erotickou náklonnost, která, egoisticky udržovaná, se rychle a politováníhodným způsobem rozplývá. Úkony, kterými se manželé intimně a čistě spojují, jsou čestné a důstojné, a pokud se konají způsobem skutečně lidským, vyjadřují a napomáhají vzájemné darování se, kterým se navzájem radostně a vděčně obohacují.“ (GS 49). Tělesná intimita je tedy součástí manželství a – jak řekl papež Pius XII. – manželé nedělají nic špatného, když sexuální rozkoš hledají a těší se z ní. Přijímají to, co jim Stvořitel určil.

Při intimním sblížení manželů je nezbytné zachování úcty vůči druhému. Jeden z manželů tedy nemůže nakládat s tělem druhého, jak a kdy se mu zachce. Za mou touhou nemůže stát jen uspokojení vlastních pudů, protože tím nebudují

ani neposilují jednotu manželství. Intimní sblížení manželů tedy nesleduje vlastní potěšení a užívání si, ale sebedarování. Na sebedarování se nemůže dívat jako na povinnost, kterou musí partner vyplnit, ani jako na právo, které si mohou nárokovat. Pro to současné učení církve nepovažuje za dokonané takové manželství, ve kterém byl intimní styk proveden násilím (proti vůli jednoho z manželů), pod vlivem omamných látek nebo ve stavu opilosti. Rovněž je nezbytné, aby manželský intimní styk byl proveden lidským způsobem. Tento způsob respektuje nejen svobodnou vůli manželů, ale ani neprotiřečí cílům manželství, které je zaměřeno na dobro manželů a na plození a výchovu dětí.

Když jeden z manželů takové sebedarování neustále odmítá, potřebný je trpělivý přístup, laskavý rozhovor zaměřený na hledání a odstranění příčin, ale i pomoc odborníka. Pokud po platném uzavření manželství vůbec nedošlo k jeho dokonání (konzumování), tedy k intimnímu styku zaměřenému na plození, takové manželství může být rozloučeno. Dispens od manželství uzavřeného a nedokonaného uděluje jedině římský velkněz. Žádost o takový dispens se posílá diecéznímu biskupovi, který nařídí vyšetřování této skutečnosti.

Pokud je příčinou nedokonání manželství zneplatňující překážka (impotence) nebo jiný důvod neplatnosti manželství (simulace manželského souhlasu, psychická neschopnost, násilí, strach), před papežským dispensem se upřednostňuje proces nulity manželství. Žádost o posouzení neplatnosti manželství se přes místního faráře podává na biskupský úřad.

(podle KN)

Výběr kardinálů je v režii Svatého Otce

Na tyto otázky by se dalo podívat z rozličných úhlů pohledu, těžko však poskytnout jednoznačné odpovědi. Všichni víme, že kardinály si vybírá Svätý Otec.

Podle jakého klíče se jmenují noví kardinálové? Musí mít každá církevní provincie kardinála?

Kamil

Mnozí vatikanisté tvrdí, že papež František se kardinálské kolegium snažil "decentralizovat", aby lépe odpovídalo upiverzalitě Církve, a tak kardinály nevybíral na prvním místě ze zemí a kontinentů, které jich mívaly tradičně nejvíce, ale spíše z jiných částí světa, které dosud zastoupení neměly. I to je ovšem jen přibližná, ne exaktní odpověď.

Pokud bychom na počty kardinálů-voličů hleděli statisticky, zjistili bychom, že jeden vychází na přibližně 10 milionů katolíků. V době psaní této odpovědi bylo kardinálů, kteří ještě nedosáhli věku 80 let, na celém světě 124 (a k tomu ještě 100 starších, tedy už nevoličů). Věřících Katolické církve je přibližně 1,25 miliardy. Pokud bychom tedy postupovali podle těchto údajů, chybělo by nám na Slovensku více než 6 milionů katolíků, abychom mohli "chtít" nového kardinála-voliče.

Samozřejmě, ani podle takových statistik to „nefunguje“. V České republice je katolíků výrazně méně než na Slovensku a donedávna svého kardinála voliče zde měli, v Maďarsku zase jen o trochu víc, a jednoho kardinála – voliče mají. Polsko má dohromady šest, z toho pěti voličů. Třeba však připomenout, že tam žije více než 33 milionů katolíků – tedy jeden volič vychází na 6,5 milionu věřících.

Pokud by se náhodou někdo „stěžoval“, stačí se podívat třeba na Filipiny, které mají 80 milionů katolíků, a jen jednoho kardinála – voliče nebo na Kolumbii, kde je katolíků přes 35 milionů, a jen také jeden kardinál – volič. Kromě toho je množství zemí, které mají výrazně vyšší počet katolíků než u nás, a žádného kardinála – voliče (například Bolívie, Kuba, Dominikánská republika, Ekvádor, Vietnam, Indonésie, Kamerun, Uganda, Mosambik, Angola...).

Na druhé straně existují země, u nichž poměr kardinálů - voličů a celkového počtu katolíků nedosahuje statisticky „adekvátní“ hranice (především Itálie: 22 kardinálů na přibližně 50 milionů katolíků; méně výrazně v USA: 10 na zhruba 70 milionů věřících). Právě tuto nerovnováhu však papež František prý zohledňoval při výběru nových.

Ne každá provincie musí mít kardinála. Úkolem kardinálů je kromě volby nového papeže pomáhat Svatému Otci při různých potřebách jeho úřadu. Jinými slovy, existence kardinálů vychází z potřeb papeže, ne z potřeb místních církví:

o ty se umí dostatečně postarat diecézní biskupové. Samozřejmě, jmenování kardinálů je vždy poctou i pro země, ze kterých pocházejí. Jejich výběr ale s pokorou a důvěrou přenecháváme Svatému Otci.

(podle KN)

Pohovor

Mladý muž se šel ucházet o důležitou pozici ve velké firmě. Prošel první pohovor a měl se setkat s ředitelem na poslední pohovor. Ředitel viděl jeho životopis, byl to vynikající uchazeč o práci, přesto se zeptal:

„Dostal jste stipendium na školu?“

Mladík odpověděl: „Ne.“

„Byl to váš otec, kdo zaplatil za vaše studie?“

„Ano,“ odpověděl.

„Kde pracuje Váš táta?“

„Můj táta je kovář.“

Ředitel požádal mladého muže, aby mu ukázal ruce.

Ten mladý muž ukázal pár rukou, které byly hebké a dokonalé.

„Už jste někdy pomáhal rodičům v jejich práci?“

„Nikdy, moji rodiče vždy chtěli, abych studoval a četl další knihy. Kromě toho, otec takovou práci zvládne lépe než já.“

Ředitel řekl:

„Mám prosbu! Až dnes půjdete domů, jděte a umyjte ruce Vašeho otce a přijďte za mnou zítra ráno.“

Ten mladý muž cítil, že jeho šance dostat práci byla vysoká.

Když se vrátil do domu, zeptal se svého otce, zda by mu dovolil umýt mu ruce.

Jeho otec se cítil divně i šťastně, ale měl smíšené pocity. Přesto ukázal své ruce svému synovi. Ten mladý muž mu umyl ruce, kousek po kousku. Bylo to poprvé, když si pořádně všiml, že ruce jeho otce byly vráscité a měly tolik jizev

a stop po manuální práci. Některé mozoly byly tak bolestivé, že mu kůže na ně praskala a loupala se, když se jich dotkl.

To bylo poprvé, kdy mladý muž poznal, co znamená pro tento pár rukou pracovat každý den, tak aby byl schopen zaplatit za jeho studie. Modřiny a jizvy na rukou byly cena, kterou jeho otec zaplatil za jeho vzdělání, jeho školní aktivity a jeho budoucnost.

Po očištění rukou svého otce, mladý muž stál v tichu a pak pomohl uklidit dílnu. Tu noc, otec a syn mluvili dlouhou dobu.

Druhý den ráno šel mladý muž do kanceláře ředitele.

Ředitel si všiml slz v očích mladého muže, když se ho zeptal:

„Můžete mi říct, co jste udělal a co jste se včera naučil u Vás doma?“

Chlapec odpověděl: „Umyl jsem otci ruce, a když jsem skončil, zůstal jsem a uklízel jeho dílnu. Teď už vím, jaké to je ocenit a poznat, že bez mých rodičů, bych nebyl tím, kým jsem dnes. Tím, že jsem pomohl otci, si uvědomuji, jak těžké je dělat něco sám. Naučil jste mě ocenit důležitost a hodnotu v pomoci mé rodině.“

Ředitel řekl: „To je to, co hledám u mých zaměstnanců. Chci najmout někoho, kdo dokáže ocenit pomoc ostatních. Člověka, který zná potíže, kterými si ostatní procházejí, aby splnily své úkoly. Člověka, který si uvědomuje, že peníze nejsou jeho jediným cílem v životě. Jste přijat!“

Dítě, které hýčkáme, chráníme a má vše, co chce, si rozvíjí mentalitu „Mám právo“ a vždy preferuje jen samo sebe, ignoruje úsilí rodičů, rodiny a přátel. Pokud jsme tento typ ochranného rodiče, tak opravdu ukazujeme lásku? Nebo pomáháme zničit své děti?

Můžete dát svému dítěti vlastní pokoj ve velkém domě, dobré jídlo, počítač, tablet, mobilní telefon a velkou televizi, ale když budete mýt podlahu nebo malovat zeď, děti to musí zažít také.

Po jídle, ať umyje nádobí se svými bratry a sestrami, ať si složí prádlo nebo s vámi vaří, vytrhá plevel nebo seká trávnik. Neděláte to proto, že jste chudí a nemůžete si dovolit pomoc. Děláte to proto, že je milujete a chcete, aby pochopily určité věci o životě.

Děti se musí naučit ocenit množství úsilí, které je třeba udělat, aby bylo všechno, jak má být. Musí zažít problémy

v životě, které lidé musí překonat, aby byli úspěšní, a musí se dozvědět, že i přes jeden neúspěch jsou schopni uspět.

Děti se musí také naučit, jak pracovat a hrát si s ostatními a že nebudou vždy vyhrávat, ale vždy mohou pracovat tvrději, aby dosáhly svých cílů. Pokud udělají, co je v jejich silách, tak mohou být hrdí na své veškeré úsilí.

(podle internetu)

Jak pokazit dítě deseti tahy

Dostí bylo moudrých rad, jak z dítěte vychovat úžasného člověka. Přijměte nyní rady, jak dítě pokazit. Inspiraci bereme ze stejnojmenné knihy Antonia Mazziho.

Vysvětlete mu hodnotu námahy

1. Námaha pomáhá uskutečňovat vlastní schopnosti.

Když naše práce začíná přinášet ovoce, povzbuzuje nás to, abychom vynakládali ještě více sil, neboť přicházíme na nové možnosti. Úspěch přináší sebevědomí a sebevědomí usnadňuje další úspěchy.

2. Námaha pomáhá čelit životu.

Život je těžký. Každý den nám nabízí totéž rozhodování: ustoupit kvůli potížím nebo je porazit. Nejlepší nástroje, jakými můžeme zacházet, je úmysl dát do toho všechno a zachovat si pozitivní postoj.

3. Námaha dává dobrý pocit.

Není většího uspokojení než to, co zakusíme, když završíme nějaký úkol s vědomím, že jsme do něj vložili to nejlepší ze sebe.

4. Námaha zmírňuje charakter.

Není lepší přednosti, než vůle investovat svou energii. Usilovná a poctivá práce z nás dostane to nejlepší.

5. Námahou si získáváme úctu druhých.

Pokud vytrvale děláme to nejlepší, co dokážeme, získáme si obdiv a důvěru lidí kolem nás. Kromě toho se potvrzuje naše dobrá reputace.

6. Námaha posiluje sebedůvěru.

Když tvrdě pracujeme a nešetříme se, získáváme větší sebedůvěru. Ať už je naše úsilí korunováno úspěchem, nebo ne, každý skutečněný pokus má na nás pozitivní účinek.

7. Námaha posiluje význam toho, za čím jdeme.

Námaha, kterou podstupujeme, abychom dosáhli našeho cíle, je jednou z neplodnějších zkušeností našeho života. Než budeme mít nějaký cíl, najdeme si účinné důvody k tomu, abychom ráno vstali z postele.

8. Námaha vede k nejlepším výsledkům.

Zatímco vytváříme něco nového, život je zajímavější a příjemný. Výsledkem vytrvalého úsilí, bez svalování viny na druhé, je pocit vlastní hodnoty.

9. Námaha se stává zvykem.

Dobré zvyky patří k hlavním ingrediencím úspěchu. Nejdůležitějšími jsou: poctivost, zdvořilost a vytrvalost v úsilí.

10. Námaha je zdravá.

Když tvrdě pracujeme, pozitivně využíváme naše tělo a naši mysl, a to je mimořádně prospěšné. Kdo sahá až na dno vlastních energií, získává zdraví a dlouhý život.

Fotografie správné rodiny

1. **Čas.** Dodržujte čas stolování (alespoň večere) a čekejte, až se sejdou všichni ke stolu.
2. **Stolování.** Během stolování vyhostěte televizi, noviny a telefony (na hodinu pochovejte svůj mobil).
3. **Diskuse.** Nastolujte diskuse o společenských problémech a umožněte každému vyjádřit svůj názor (zákaz vyprávění o obchodech a práci).
4. **Hosté.** Rodina otevírá svůj dům pro přátele. I děti mají přivádět své přátele (jednou za týden pozvěte k sobě chudého).

5. **Zábava.** Navrhujte výstavy, koncerty, filmy a občas prožijte večer při týmových nebo společenských hrách (navrhněte spolu na pohovce tři televizní večery).
6. **Tradice.** Udržujte rodinné a společenské tradice a prožívejte společně oslavy narozenin a jiných výročí (nezapomeňte na narozeniny babičky).
7. **Rozhodnutí.** Nebojte se zapojit děti do důležitých rozhodnutí (rozhodnutí o motorkách nejsou důležité).
8. **Domácí práce.** Už od malička zapojujte děti do domácích prací (co tak jednou týdně nachystat večeři vždy někdo jiný?).
9. **Soukromí.** Nebuďte dotěrní, respektujte soukromí každého (to neznamená zamykat pokoj na klíč).
10. **Dialog.** Během večeře si povídejte o tom, jaký byl den (vyhýbejte se soudům, rozsudkům a trestům). Snažte se o zdravý humor.

6. Hra před Bohem – Liturgie života

Jakýsi chlapec našel na břehu moře měšec plný diamantů. Když se vykoupal, začal si je bezstarostně prohlížet.

„Jaké zvláštní kameny!“ křikl překvapen. Neznal je.

Pak se podíval na moře a dostal nápad. Začal házet drahokamy do moře. Na vodě se tvořily kruhy a dítě bylo výjevem zcela okouzleno.

„Jé, to bylo hezké... Ještě jednou, ještě...“ A chlapec házel a házel...

Najednou šel kolem nahodilý chodec. Všiml si, co malé dítě drží v ruce.

„Počkej, počkej... Chlapče, to co držíš, je velmi cenné. Pokud to neodhodíš, můžeš být velmi bohatý.“

Rok za rokem se šíleně valí kamsi do dějin. V každém roce je 365 dní, které máte v měšci. **Den, který držíte v ruce, je velmi cenný.** Pokud ani jeden lehkovážně neodhodíte, můžete být velmi bohatí. Čas má obrovskou cenu. A přece! Ze dnů, které jsou před námi, mají některé větší význam. Určují naše životní směřování. Patří mezi ně zejména neděle. Křesťanské neděle obsahují nádhernou liturgii. **V jejím centru je mše svatá. Všimněme si toho pozorněji!**

Liturgie

„Bůh je věčně mladý. I doba je věčně mladá. Jen člověk stárne. Může však mít mladého ducha.“

/šalamounský výrok/

Slovo liturgie pochází z řeckých slov „*léiton érgon*“ - veřejný úkon. Znamená každou veřejnou službu pro lid, stát nebo božstvo. Výraz se převzal do řeckého překladu Starého zákona pro označení posvátné služby chrámových kněží v Jeruzalémě. V Novém zákoně znamená bohoslužbu. V liturgii jedná především Bůh v Ježíši Kristu. Dělá to slovem a znameními, která přinášejí spásu. Člověk na Boží volání odpovídá děkováním a chválou. **Liturgie je dialog mezi Bohem a člověkem.**

Liturgie jako hra?

„Slavit liturgii znamená být a žít před Bohem, plnit slovo Páně a být jako děti – občas se vzdát té dospělosti, která chce všude jednat jen účelově.“

/Romano Guardini/

Fakt, člověk se může dát unášet Bohem jako děti, které ve hře bezmezně spoléhají jedno na druhé. **I celý život může být svobodnou hrou před Bohem.** Neschopnost žít hravě zřejmě uzavřela mnoha křesťanům i hravou stránku liturgie. Ovlivnění technikou a racionalitou bereme někdy náš přístup k Bohu až příliš vážně a strnule. Transcendence se však vymyká logickým pravidlům. Vede k žasnutí, mluvnosti a hravosti.

Hugo Rahner i Romano Guardini tvrdí, že liturgie a hra mají hodně společného. Jsou svobodné a plné tajemství. K liturgii patří také hra radosti z bytí. Je darem Boha. Kde se lidé společně modlí, musí být při tom i tělo, a to ne nehybné, ale zúčastněné. Když se pohyb stylizuje a rytmicky uspořádá, vzniká tanec. V Africe i Asii je často včleněn do bohoslužby. **Hra může zvěstování připravovat, znázorňovat a prodlužovat do všedních dnů.**

Slavení života

Sedí chlap v kostele, ruce má roztažené a nohy položené na lavici před sebou. Spatří ho kostelnice a hned na něj spustí:

„Co to má znamenat? Jak to sedíte... Nevíte, že jste v kostele? Člověče, odkud jste přišel?“

Muž bolestivě řekne: „Aúúú... Spadl jsem z chóru.“

Veselý příběh otevírá téma, jak mnohé „jisté“ věci mohou vypadat jinak. Dnes je těžké dopátrat se pravdy. Žijeme v pokřiveném světě – v zemi křivých zrcadel. Pokřivil ho člověk a náprava začíná opět od člověka. Má narovnat v sobě všechnu nepravdu! Má žít podle Boží vůle. Potom se to přenesení i do světa. **Liturgie života** je tedy slavnostní, radostné, laskavé, vznešené a správné chápání toho, co žiji. Posvěcuji tím čas. Dávám životu vznešenou příchut'. Měním prostor. Uvádím ho do jiné dimenze. **Transformuji ho, povznáším ho a předkládám před Boha!** To je velmi vznešený úkol.

Zdroj energie pro životní hru

Prý se stalo, že ruský voják se během války ocitl v kterési slovenské vesničce na mši svatě... Přišel právě na kázání. Po deseti minutách to už nevydržel a křikl na kněze:

„Stačí propagandy, dávej muziku...“

Ježíš přišel na tento svět a řekl nám, že je **možné žít věčně**. Přesvědčil nás, že existuje zcela nový život. Dá se dosáhnout, když budeme žít, jak nám řekl. Jedná se o obrovské dobrodružství zanechat starého člověka i jeho návyky.

Zatímco kráčíme vlastní cestou, pod vedením svého „já“, pohybujeme se v kruhu a vracíme se vždy jen k sobě. Divíte se, že se nám proto svět zdá smutný, nudný, bez výzev? Já ne! Teprve tehdy, když se spolehne na Pána, vydáme se na skutečné dobrodružné výpravy. **Účast na mši svaté a přijetí Pána v Eucharistii nám k tomu dává energii i motivaci.**

Novost za novotou

„V úžasu nad světem spočívá krása života. I věčnost je neustálý úžas... Co udělala pro nás Láska. To patří mezi největší rozkoše člověka.“

/část meditace/

Ježíš nechtěl obdivovatele, ale následovatele: Obdivovatel vynechává svou osobu ze hry, následovatel se snaží být tím, koho obdivuje. Abychom nezapomněli na spásanosná tajemství, která Bůh pro naši záchranu učinil, Církev si je připomíná během Církevního roku. **V centru je život Ježíše Krista, zejména jeho smrt a zmrtnýchvstání.**

Lidé jednotlivé svátky obohatili svojí tvořivostí a vznikla tak **lidová tradice**: roaráty, koledy, jesličkové pobožnosti, pašije, poutě, křížové cesty v přírodě,

cesta světla, ... Ba Církev ve své moudrosti ustanovila chvíle různých her, karnevalů, jarmarků i slavností, které vyženou z těla přebytečné škodliviny.

*„Dávat, dávat, stále dávat, to je můj život.“
/Nápis na studni/*

Tradice

Dva mladíci se vraceli z výletu a povídali si zážitky. V tom spatřili, jak starší paní spadla na kluzké stezce. Zvedli ji a začali oprašovat od sněhu. Najednou se objevila parta výrostků.

„Dejte jí pokoj, vy darebáci,“ vykřikl jeden z nich. Ostatní nelenili a zachránce pořádně ztloukli. Naši samaritáni se zmožili jen na otázku: „Proč, pánové?“ Když vyšla pravda najevo, řekl velitel výrostků: „Promiňte. Nevěděli jsme, že tetě pomáháte. Jdeme z koledování a najednou tohle. Chtěli jsme jen dobro. Berte to s humorem.“

Chceme-li čerpat duchovní sílu z neděle, měli bychom oprášit i tradice. Jedná se o postupy, které odzkoušely tisíce našich předků. Jsou v nich uloženy v oživující zdroje, které je zvedaly na nohy. **Nechcete i vy připravit pěknou aktivitu tam u vás?** Chcete námět? Něco v závislosti na Liturgickém roce. Ať to však nedýchá jako film pro pamětníky. Má to žít. Ať je krásná, svěží, přitažlivá... Má vést k objevování Boha. Při výběru projektu jsou důležité otázky: Co přežijeme v té – které aktivitě? V čem nám může pomoci?

AKCE! - ODBORNÍCI PRO SPECIÁLNÍ SITUACE

Dělník přijde za vedoucím: „Šéfe, musíte mi zvýšit plat, neboť další čtyři firmy mají o mě zájem.“

„Neříkejte, které?“

„Daňový úřad, elektrárny, plynárny i telekomunikace.“

Život dnešního člověka má příchut' zvláštní extáze. Ale je také svatý? Svatí jsou důkazem, **jak se žije s Duchem Svatým** v různé době. **Rozehráli nevidanou hru se životem.** Vynikli kvalitou života. Ale v něčem byli i specialisté, a tak jsou patrony té – které záležitosti. Znáte to? Podobnými kvízy si můžete krátit volné chvíle, kolik jen chcete. Neváhejte, zkuste to!

1. Patronem kouzelníků je svatý:
 - a) Filip Neri
 - b) Jan Bosco
 - c) Ignác z Loyoly
2. Patronem žurnalistů je:
 - a) František Saleský
 - b) Gutenberg
 - c) Frassati
3. Ochráncem horolezců je:
 - a) Bernardin
 - b) Irenej
 - c) Graduál
4. Ztracené věci „má na starosti“:
 - a) František Assiský
 - b) Antonín Paduánský
 - c) Jan Kapistránský
5. Ochráncyní hudebníků je:
 - a) Kateřina
 - b) Lucie
 - c) Cecílie
6. Motoristé se utíkají o zvláštní pomoc k:
 - a) Terezii z Avilly
 - b) Bonifáci
 - c) Kryštofovi
7. Patronem dobré smrti je:
 - a) svatý Josef
 - b) Tobiáš
 - c) Kleofáš
8. Vinaře zvláště ochraňuje:
 - a) Bakchus
 - b) Urban
 - a) Bílá paní
9. Hasiči vyzývají o pomoc:
 - a) Jana Křtitele
 - b) Alojza z Gonzagy
 - c) Floriána
10. Zamilovaní se zvláště utíkají k:
 - a) Efrémovi
 - b) Valentýnu
 - c) Silverovi
11. Při nebezpečí blesku je vyzývaný:
 - a) Vít
 - b) Rufin
 - c) Bonaventura
12. Lovci se utíkají o pomoc zejména k:
 - a) Romulovi
 - b) Rémovi
 - c) Rochovi

13. Zpovědníci mají patrona v:

- a) Janu Nepomuckém
- b) Bédovi Ctihodném
- c) Basilovi Velkém

14. Patronem farářů je:

- a) a, Jeroným
- b) b, Karel Boromejský
- c) c, Jan Vianney

15. Ministrantům pomáhají mnozí svatí, ale nejvíce:

- a) Abdon a Senena
- b) Tarzicius a Dominik Savio
- c) Vavřinec a Hipolyt

Správné odpovědi:

10b, 11a, 12c, 13a, 14c, 15b
1b, 2a, 3a, 4b, 5c, 6c, 7a, 8b, 9c,

Co jsme prožili

Farní pouť

Cesta tradiční farní pouti, která se konala 8. května, nás letos zavedla na samý okraj Vysočiny. Prvním malebným místem, kde jsme slavili mši svatou, byl kostel Panny Marie Humberské, blízko obce Krasonice. Novogotická kaple působivě stojí na kopečku zvaném Humberk zaujme unikátní výmalbou, která připomíná tu z kláštera Porta Coeli. Proto jsme se zde cítili jako doma. Kaple na Humberku byla postavena v roce 1901 (stejně jako kaple v Porta coeli) a jen za obdivuhodných pět měsíců, a to s výraznou pomocí místních dobrovolníků.

Na jejím místě původně stála kaple z roku 1664, postavená jako poděkování za vyléčení oční nemoci Karla Maxmiliána Thurna. Nová kaple byla při výstavbě otočena o 90°. Každoroční poutě s procesím se zde konají 8. září. Mezi ctitele Panny Marie Humberské patřil i arcibiskup Antonín Cyril Stojan, jak připomíná pamětní deska vedle vstupního portálu. Zajímavostí je také to, že varhany umístěné na kůru nejsou připojeny k elektřině.

Duchovní správu v kapli na Humberku zajišťují premonstráti z Nové Říše, která byla druhým zastavením naší pouti. Řád premonstrátů, založený sv. Norbertem

ve roce 1120 ve francouzském Premontré, se od počátku věnoval duchovní správě ve farnostech i charitativní činnosti ve vlastních špitálech. Posláním řádu je „být připraven ke každému dobrému dílu.“

Klášter v Nové Říši, ležící nedaleko Telče, byl založen v roce 1211 jako ženský premonstrátský klášter. Během husitských válek byl dvakrát vypleněn a téměř zničen. Statečné sestry však započaly obnovu, ale po smrti poslední řeholnice v roce 1596 činnost ženského kláštera zanikla. Roku 1641 klášter obnovili premonstráti ze Zábřovic jako mužský konvent. V roce 1683 postihl klášter ničivý požár, který zničil i nový kostel. Zázrakem se zachoval obraz Bolestné Panny Marie, visící ve zcela shořelém klášterním pokoji. Tento obraz, dnes známý jako **Palladium Vysočiny**, je umístěn v boční kapli nového kostela sv. Petra a Pavla, dokončeného v roce 1707.

Kostel se pyšní bohatě vyřezávanou kazatelnou a nádhernou iluzorní výmalbou.

Nejstarší dochovanou místností kláštera je kaple sv. Anny, která slouží i jako kapitulní síň. Vzácná klášterní knihovna obsahuje přes 20 000 svazků, v klenotnici jsou mimo jiné vystaveny opatské insignie.

Za protektorátu byli bratři z kláštera udáni bývalým

novicem, který byl ve spojení s fašisty. Dne 29. května 1942 byl klášter přepaden jednotkami SS. Devět bratří bylo deportováno do koncentračního tábora v Osvětimi, kde pět z nich, včetně opata Pavla Součka, zahynulo. V roce 2013 byl zahájen beatifikační proces opata Pavla a jeho druhů jako svědků víry.

Nástup komunismu přinesl další těžká léta. Opat Augustin Antonín Machalka byl v roce 1950 obviněn jako vedoucí skupiny řeholníků a odsouzen v jednom z prvních vykonstruovaných monstrprocesů „Machalka a spol.“, jehož cílem bylo zdiskreditovat církevní řády a připravit půdu pro tzv. Akci K.

Po prohlídce kláštera jsme zamířili do Přibyslavic, kde udělil otec Pavel svátostné požehnání.

Jen málokdo ví, že v Příbyslavicích stojí vedle sebe dva kostely. Podle pověsti zde založili v 10. století benediktini malý klášter s románským kostelíkem sv. Gotharda, později zasvěceným sv. Anně. Kostel byl během staletí několikrát přestavěn. Archeologický průzkum kostela byl z finančních důvodů přerušen.

Na omítce kostela sv. Anny se kdysi objevil obraz Panny Marie, který přetrvál navzdory nepříznivému počasí i přemalování vápnem. Lidé se k obrazu začali modlit a docházelo k řadě zázraků. Přicházelo mnoho poutníků, a tak z vděčnosti a za obdržené milosti nechal hrabě Collalto před rokem 1764 vystavět nejprve kapli a poté nový kostel přiléhající ke kostelu sv. Anny. Na hlavním oltáři je dnes milostný obraz Panny Marie Příbyslavické. Chrám je 40 metrů dlouhý a 26 metrů vysoký. Věže byly dokončeny až v roce 1936, protože hraběcí syn mezitím prohýřil značnou část majetku.

Nádherný výlet byl zakončen radostnou zprávou – byl zvolen nový Svatý otec Lev XIV.

„Svatého nám otce, Bože, v lásce chraň a zachovej!“

Velké poděkování patří otci Pavlovi za zorganizování této krásné farní pouti.

Pavla Caudrová

Maminko, ty jsi kvítek pravý,
ten se ničím nenahradí.
Až ten kvítek uvadne,
jen vzpomínka zůstane.

Svátek matek v Dolních Loučkách

Maminka, mamka, máma; kouzelné slůvko plné lásky, porozumění, pochopení, odříkání, starostí, které znají už i malé děti.

V neděli 11. května jsme se shromáždili v hojném počtu na farním dvoře, abychom oslavili naše maminky. Za pěkného počasí zahájil program v 15:00 otec Pavel. Všechny přivítal a popřál maminkám k jejich svátku.

Potom dostaly prostor děti z místní mateřské školy. Pod vedením paní učitelek nacvičily opravdu pěkný program. Mámy dostaly od svých ratolestí malý dárek, srdíčko, symbol lásky a vděčnosti.

K poslechu i dobré zábavě vyhrávala celé odpoledne hudební skupina Dejna

a spol. Hospodyňky nás s radostí obsluhovaly. A to výborné pohoštění a víno z Moravy!

Upřímné poděkování patří všem, kdo se jakýmkoliv způsobem podíleli na přípravě této oslavy. Největší dík patří mocně se přimlouvající a orodující Panně Marii a dobrému Bohu, který nad námi drží svou ochrannou ruku. Pokud se jí pevně chytíme, každé společné dílo se nám vždycky podaří.

Jana Jurná

Pouť v Lubném

V sobotu 10. května jsme u kaple Neposkvrněného početí Panny Marie v Lubném zahájili poutní sezónu obcí žďárecké farnosti. Tato duchovní událost přilákala poutníky z blízkého i vzdáleného okolí, kteří přišli poděkovat, prosit i načerpat sílu do dalších dnů. Otec Pavel nám v promluvě připomněl fatimská zjevení a povzbudil nás k uctívání Neposkvrněného srdce Panny Marie tak, jak to sama zmínila pasače Lucii.

Po duchovní části měli místní připravené drobné občerstvení, což vybízelo ke krátkému posezení a popovídání. Užili jsme si klidnou a srdečnou atmosféru.

Farníci z Lubného

Pěší pouť do Víckova

V sobotu 17. května se uskutečnila pěší pouť do Víckova. Poutníci se sešli v 10 hodin v kostele ve Žďárce, kde jim na cestu požehnal otec Pavel. Poté se vydali do Víckova, kde byla sloužena mše svatá u kapličky zasvěcené Panně Marii Lurdské. Byla to první mše asi po sedmdesáti letech, první v tomto tisíciletí.

Po mši svaté bylo pro účastníky připraveno pohoštění v místním obecním domě, které zajistila obec Žďárec. I když počasí moc nepřálo, pouti se zúčastnilo asi 70 lidí, místních i přespolních.

Všem, kteří se podíleli na organizaci, patří upřímné Pánbůh zaplat.

Simona Černá a Ondřej Píša

Moderátor pastoračních aktivit (MPA) tišnovského děkanství

Vážení farníci,

rád bych se opět s Vámi podělil jako MPA o mnoho podnětů, ale vzhledem k tomu, že je toho opravdu hodně, vybral jsem jen některé. Například jsem se zúčastnil aktivizačního kurzu KICK START, který je primárně určen pro kněze, ale byl mimořádně zpřístupněn i pro moderátory pastoračních aktivit. Kurz pochází z Kanady a nesl se pod heslem „OBNOVA FARNOSTI – od udržovacího režimu k misijnímu zápalu a k evangelizaci.“ Kurz byl velmi přínosný a poskytl řadu příležitostí nahlížet současný stav z jiné perspektivy. Více info zde: <https://promenafarnosti.cz/> Na konci března letošního roku jsem se zúčastnil Národní pouti do Říma spolu s dalšími farníky z děkanství, což byl pro mě obrovský duchovní posun. Účastnil jsem se také jako jáhen lidových misíí na Deblínsku, dále jako koordinátor ministrantské služby v děkanství jsem se zúčastnil a zapojil rovněž do organizace ministrantského dne v Olomouci s počtem 1000 účastníků (převážně ministrantů) z celé brněnské diecéze, spoluorganizoval jsem účast mladých dívek z našeho děkanství na dívčí olympiádě v Telnici, podpořil jsem realizaci děkanátního setkání mládeže v Lomnici, děkanátního setkání akolytů (praktický workshop se zaměřením na bohoslužbu slova), děkanátního setkání katechetů a absolventů kurzu Mission Possible. Rád bych Vás také informoval, že na stránkách tišnovského děkanství (www.dekanstvi.cz/dekanstvi/15/Tisnov) přibyl odkaz na pastorační radu děkanství, kde lze nalézt jednak její složení, stanovy, stručné zápisy o proběhlých setkáních, jednak také i plán pastoračních aktivit na školní rok. Rovněž v sekci ODKAZY jsou již nyní bohoslužby za Oblastní charitu Tišnov, kam přibude i seznam adoračních dnů našeho děkanství. Díky Vám všem za podporu i modlitby! Bůh Vám žehnej!

+++ *Váš jáhen Václav*

Pokud kněz je, není, může, nemůže, udělá, neudělá...

Červen je měsíc, kdy jsou kněžská svěcení. Podívejme se tedy na kněze, jak ho vidí lidé:

Pokud kněz začne mši přesně:

„Jeho hodinky jdou napřed!“

Pokud má mírné zpoždění:

„Zdržuje spoustu lidí!“

Pokud kázání trvá více než deset minut:

„Je upovídáný!“

Pokud trvá méně:

„Neumí nic říct!“

Hovoří-li kněz o kontemplaci Boha:

„Je abstraktní!“

Pokud mluví o praktických problémech:

„Je materialista!“

Pokud cituje koncil:

„Je příliš moderní kněz!“

Pokud mluví o katechismu:

„Je tridentský kněz!“

Hovoří-li o sociální spravedlnosti:

„Dělá politiku!“

Pokud se snaží být opatrný:

„Je pravičák!“

Pokud během kázání mluví hlasitě:

„Proč křičí?“

Pokud nemluví hlasitě:

„Nic mu není rozumět!“

Pokud je mše krátká:

„Kam tak spěchá?“

Pokud je mše dlouhá:

„Kdy už skončí?“

Pokud se modlí v kostele:

„Není muž činu!“

Pokud je v kostele málo viditelný:

„Není muž Boží!“

Pokud křtí a oddává všechny:

„Znevažuje svátosti!“

Pokud je náročný:

„Odstrašuje lidi!“

Pokud si dává čas na zpovědi:

„Je nekonečný!“

Pokud zpovídá rychle:

„Neumí poslouchat!“

Hovoří-li o milodarech a něco žádá:

„Myslí jen na peníze!“

Pokud neorganizuje oslavy, výlety, setkání:

"Ve farnosti to nežije! Nic se tam neděje!"

Zkrášluje-li kostel nebo dělá práce ve farnosti:

„Vyhazuje peníze!“

Pokud to nedělá:

„Nechá všechno zchátrat!“

Pokud má pastorační řadu:

„Nechá se vodit za nos!“

Pokud ji nemá:

„Je autoritativní a klerikální kněz!“

Pokud zůstává doma:

"Je líný! Nenavštěvuje rodiny! Nezajímá se o nikoho!"

Pokud navštěvuje farníky:

„Nikdy není doma!“

Pokud navštěvuje věřící mimo farnost:

„Toulá se všude možně!“

Pokud jde do baru na kávu:

„Je pijan!“

Má-li veselou tvář:

„Je požitkář!“

Pokud je zamyšlený:

„Nikdy není spokojen!“

Nosí-li civilní oblek:

„Je světák!“

Nosí-li reverendu:

„Je konzervativní!“

Pokud je tlustý:

„Nic si neodepre!“

Pokud je hubený:

„Určitě je lakomec!“

Je-li hezký muž:

„Proč se neoženil?“

Je-li nevzhledný muž:

„Nikdo ho nechtěl!“

Pokud má dlouhé vlasy:

„Je rebelant!“

Pokud má příliš krátké vlasy:

„Je zastaralý člověk!“

Hovoří-li o samotě se ženou:

„Něco za tím bude!“

Hovoří-li o samotě s mužem:

„No ehm!...“

Mladý kněz: "Nemá zkušenosti."

Starší kněz: "Nepřizpůsobuje se dobře! Měl by jít do důchodu."

Zajímá se o druhé: "Je zvědavec."

Nezajímá se: „Je egoista.“

Pozdraví všechny: "Kdo to je? Co chce? Co hledá?"

Nepozdraví: "Ještě i knězem se stal. Neslušný."

Má auto: „Kapitalista a světák.“

Nemá auto: „Neumí se přizpůsobit dobře.“

(podle internetu)

Věděli jste?

Falešné obrazy lze rozeznat i díky vybuchlým atomovým bombám. Jak? Izotopy astrontium-90 a celsium-137 se do roku 1945, kdy byla testována první atomová bomba, volně nevyskytovaly v přírodě. Po nukleárních testech v letech 1945 až 1963 se však zmíněné izotopy začaly objevovat i v přírodní sféře jako chemická součást některých rostlin, které se využívají k výrobě olejových barev. To znamená, že pokud olejomalba obsahuje tyto izotopy, nemohla být namalována před rokem 1945. Padělatel starých obrazů tak může být na základě tohoto zjištění odhalen.

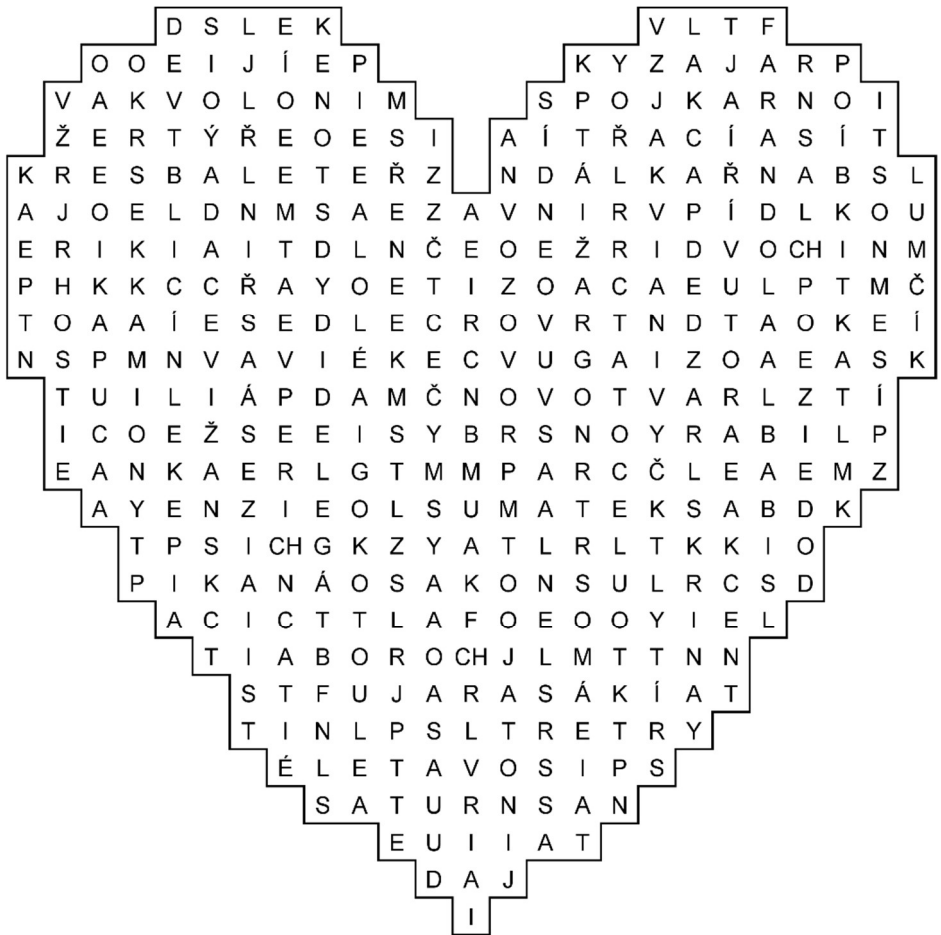
(podle KN)

* * * * *

Pro tento měsíc máme hned dvě světice. Obě pocházely z Alexandrie. První byla dcerou druhé, která ji křesťansky vychovala. Dále se jí prý dostalo vzdělání od významného učitele Origena. Podle legendy se za nejasných okolností dostala do otroctví, a protože vynikala i krásou, zalíbila se svému pánu, který chtěl, aby mu byla po vůli. Ona však odhodlaně hájila svou čistotu a nazlobený pán ji předal místodržiteli Aquilovi. Ten ji domlouval bitím i vyhrožováním. Pak byla jako křesťanka kvůli své víře a ctnosti vězněna. Žalářník Basilides ji prý chránil před zneuctěním vojíny, jimž byla ke hrám odevzdána.

Po odsouzení k smrti měl Basilides nařizeno obnažit ji před vhozením do kotle s vroucím olejem a smolou, ale na její prosby tak neučinil. Už při cestě k popravě s ní zacházel s porozuměním a s vlídností. Ona mu proto přislíbila přímluvu v nebi a také se mu záhy dostalo milosti víry a mučednictví.

Když po ponoření do kotle skonala, došlo i na upálení její matky. Basilides byl stát asi o dva dny později, jak je připomínáno v martyrologiu.

akcent; amanti; árieta; astrologie; autenticita; azbest; baryon; basket; bloudi; bourci; černoch; dálkař; delegát; diadém; dialyt; diletant; elipsa; farandola; fazole; fujara; glykol; hostie; choroba; idealista; imerze; ingoty; inkoust; insekticid; invaze; jinotaj; kamion; kapuca; kbelík; konsul; kotoul; kresba; leccos; livreje; lumčík; milník; milodar; minolovka; mlsota; Mnichov; naivka; novotvar; odvážky; okrsek; oktanty; packal; pekelníci; pikaná; písemnosti; poezie; prajazyk; prostoje; provozovna; reakcionář; roráty; sadaři; sacharin; Saturn; sedlec; sekera; sestřenice; smolka; smutno; smyčec; snaživec; snídat; spisovatelé; splnit; spojka; stonek; taktik; toulec; tretry; usínat; veslař; vypínač; vzezření; zchátralost; zkosení; zřetel; zvorat; žargon; žertýř

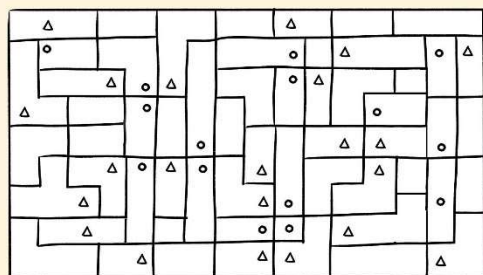

PO PŘIJÍMÁNÍ

Po přijetí Eucharistie vracíme na své místo, kde v tichosti Bohu poděkujeme nebo se zapojíme do společného zpěvu.

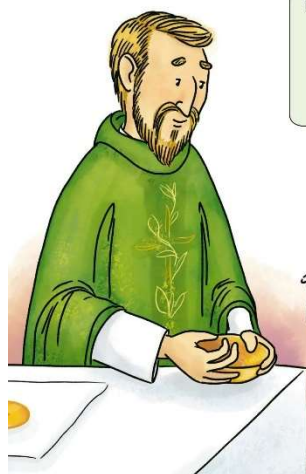
Po přijímání zpíváme děkovnou píseň. Takových písní v našem Kancionálu není až tak mnoho. Neznámější písní po přijímání je píseň v Kancionálu pod číslem...

Dozvíš se ho, když vybarvíš políčka s kruhem.

Název písně se dozvíš, pokud vyškrtneš všechna písmena, která jsou v textu třikrát.

**FAMGNIDJĚMLGSF
KIÝCJHMLGEFBIEJ**

Přijímání skončilo. S paténou v ruce se spolu s knězem vracíme k oltáři. Paténu držíme vždy rovně! Na paténě se zachycují částičky z proměněné hostie, proto ji opatrně položíme na oltář. Kněz shrne částičky do kalicha, který vymyje vodou a vypije ji. Kalich a paténu otře.

Kněz přednese za všechny přítomné i za sebe **modlitbu po přijímání**. Po ní následuje čas na oznámení. Nejsou součástí liturgie. Většinou se přednesou v neděli nebo podle potřeby.

Závěrečné požehnání

Mše svatá končí požehnáním, které má v neděle a ve svátky slavnostnější charakter.

Doplň odpovědi lidí při závěrečném požehnání:

Pán s vámi.

Požehnej vás všemohoucí Bůh,
Otec i Syn i Duch Svatý.

Jděte ve jménu Páně.

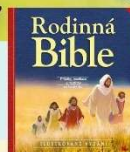
Kněz odchází s ministranty do sakristie.

Lid zpívá na svých místech.

Je velmi dobrým zvykem zůstat
v kostele, dokud píseň neskončí.Potom můžeš zůstat ještě chvíli
v tiché modlitbě
nebo v tichosti odejít.**Bavit se v kostele je totiž nevhodné
a svědčí to o malé víře!**

Mnozí rádi setrvávají v chrámu
v tichu a v Boží přítomnosti také
když není mše. Když přecházíš
kolem kostela, nezapomeň se
přežehnat a pozdravit
Pána Ježíše přítomného
ve Svátosti Oltářní.

*Chceš objevit poklad víry? Vezmi si Rodinnou Bibli
a čti. Každý den najdeš otázku k biblickému příběhu
a také řešení. Nakonec přečteš biblický text spolu
s modlitbou.*

Knižní okénko

Tereza Hrušková

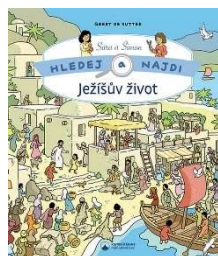
Nekašli na sebe

Tvůj parťák na cestě s emocemi

Už jste si někdy říkali, že na sebe tak trochu kašlete? Že sami sebe stavíte až na druhé, třetí nebo dokonce poslední místo? Kniha vám na konkrétních situacích ze života každého z nás ukáže, jak pracovat s tím, co často stojí jako překážka na naší cestě za tím „být v pohodě“ a „mít se dobře“. Navede nás, jak se sebou můžeme pracovat tak, aby to bylo dlouhodobě udržitelné a funkční.

Vydalo nakladatelství Portál

cena 349,- Kč

Geert de Sutter

Ježíšův život

Přáli jste si někdy vrátit se v čase a vidět na vlastní oči, co dělal Ježíš? Tato knížka zve skrze postřehovou hru hlavně děti od 3 do 8 let, aby do detailu zkoumali nejdůležitější momenty Ježíšova života.

Vydalo nakladatelství KatMedia

cena 329,- Kč

Co nás čeká, dá-li dobrý Bůh

Biblické hodiny

Pokračování setkávání s názvem *Od Genesis po Ježíše*. Závěrečné setkání v tomto školním roce bude ve středu 11. po mši svaté v Pastoračním centru v Dolních Loučkách.

Pout' v Klokočí

Poutní mše svatá v sobotu 14. června ve 14 hod.

Oslava Božího Těla

Žďárec: 19. června v 18:00 hod.,
za příhodného počasí po mši sv. eucharistické procesí.

Olší: 22. června v 8:00 hod.,
za příhodného počasí po mši sv. eucharistické procesí.

Dolní Loučky: 22. června v 10:00 hod.,
za příhodného počasí po mši sv. eucharistické procesí.

Pout' ve Žďárci

Poutní mše sv. 29. června v 10:45 hod.

Změna vyhrazena

Něco na závěr...

Hostující kazatel právě skončil sérii evangelizačních shromáždění v jedné misijní stanici. Posluchači byli tak chudí, že mu nemohli zaplatit jeho výdaje. A tak se jeden z domorodců rozhodl, že mu věnuje svého koně. Nebylo možné odmítnout, proto kazatel za darovaného koně srdečně poděkoval a chystal se na cestu.

Bývalý majitel koně si ho však zavola a vysvětlil mu: „Toto je zvláštní kůň. Je vycvičen tak, že když řeknete »Chvála Bohu«, zrychlí, a uslyší-li »Haleluja«, zastaví.“

Hostující kazatel slíbil, že dá na koně pozor, rozloučil se, nasedl, řekl „Chvála Bohu!“ a kůň se rozjel. Všechno bylo v pořádku až do chvíle, kdy se blížili k hluboké rokli. Kazatel koni přikázal: „Chvála Bohu.“ Kůň zrychlil. Kazatel zakřičel: „Chvála Bohu!“ Kůň se dal do cvalu. Kazatel se chytil za hlavu: „Popletl jsem slova. Jak jen zněl ten příkaz k zastavení?“. Kůň se řítí k propasti a kazatel vykřikuje všechna slova, která ho napadají: „Amen“, „Hosana“, „Maranatha“ ... Nic nefunguje.

Náhle si vzpomene na kouzelné slůvko. Rázně přikáže: „Haleluja!“ a kůň se zastaví půl metru před okrajem hrozně hluboké propasti.

Zpocený, ale šťastný kazatel se zhluboka nadechne, vděčně pohledí k nebi a pronese: „Chvála Bohu!“

Manželský pár navštíví drážďanskou galerii. Zůstane stát před obrazem Lukáše Cranacha staršího, na němž je namalováno Kristovo narození.

„Podívej, Marie, to malé dítě nemá na sobě vůbec nic, ani košilku!“

„No jo, víš přece, že to byli chudí lidé, kteří nic neměli.“

„Tady to zase máš. Nemají ani na košili, ale nechají se malovat od Cranacha!“

„Pane doktore, co mám dělat, když můj manžel mluví každou noc ze spaní?“

„Dejte mu příležitost, milá paní, aby mohl promluvit ve dne.“

Jeptiška je jediná ženská, která ví, co si ráno vezme na sebe.

Když se moje žena dá do zpěvu, vždycky si jdu najít nějakou práci na zahrádce, aby mě sousedi nezačali podezírat, že ji doma tluču.

Párky jsou božské jídlo. Jen bůh ví, co v nich je.